

Prvi slovenski dnevnik v
Zjednjenein državah.
Izhaja vsak dan izvzemši
nedelj in praznikov.

Glas Naroda

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The first Slovenic Daily in
the United States.
Issued every day except
Sundays and Holidays.

Entered as Second-Class Matter, September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879.

TELEFON PISARNE: 1279 RECTOR.

NO. 86. — ŠTEV. 86.

NEW YORK, THURSDAY, APRIL 12, 1906. — V ČETRTEK, 12. MALEGA TRAVNA, 1906.

Vstajenje.

Izraelovo ljudstvo je imelo svoj zaseben in tudi natančno ter strogo uredeno svojega rodu. Ves narod je bil razdeljen po rodovih. Tako sta ga prešela in zapisala Mojzes in David, tako urejen se je vrnil iz babilonskega robstva v svojo prvotno domovino. O tem je veden vsaj Židov v Palestini za dobo tisočletja nazaj natančno za svoje prednike, za tčežejo in rojstni kraj svojih prednikov. Rojstni kraj pravaka in ustavnitelja obitelji postal je tako glavni kraj vse družine. Skakaj je moral priti vsakdo, ko se je hotel posluževati javnih pravie in ko je moral vrstiti državne in javne dolžnosti.

Jeruzalem je bilo glavno in prestolno mesto kralja Davida, njegov rojstni kraj je pa bil Betlehem. Tako je bilo to mesto glavno za Davidove potomce, kateri so zamogli le v Betlehemu opravljati svoje javne dolžnosti.

Bizo Betlehema si je sezidal kralj David na skalovju mogočen grad Imenom Birat-Arba, kjer je bil njegova najvažnejša trdjava, a za njegovo plemeno dednega grad.

Kraljestvo Davidovo je razpadlo, razpadel je tudi dedni grad s svojim stolpom. Iz ruševin je štrelco proti nebu le Še par obokov. Za Davidovo pleme nastopili so slabši časi, priskoje srečo in preganjanje in potome najmogočnejšega izraelskega kralja so se razkropili na vse kraje: od bogastva ostala jim je le še žalostna ruševina dednega gradu in spomini na lepo preteklost.

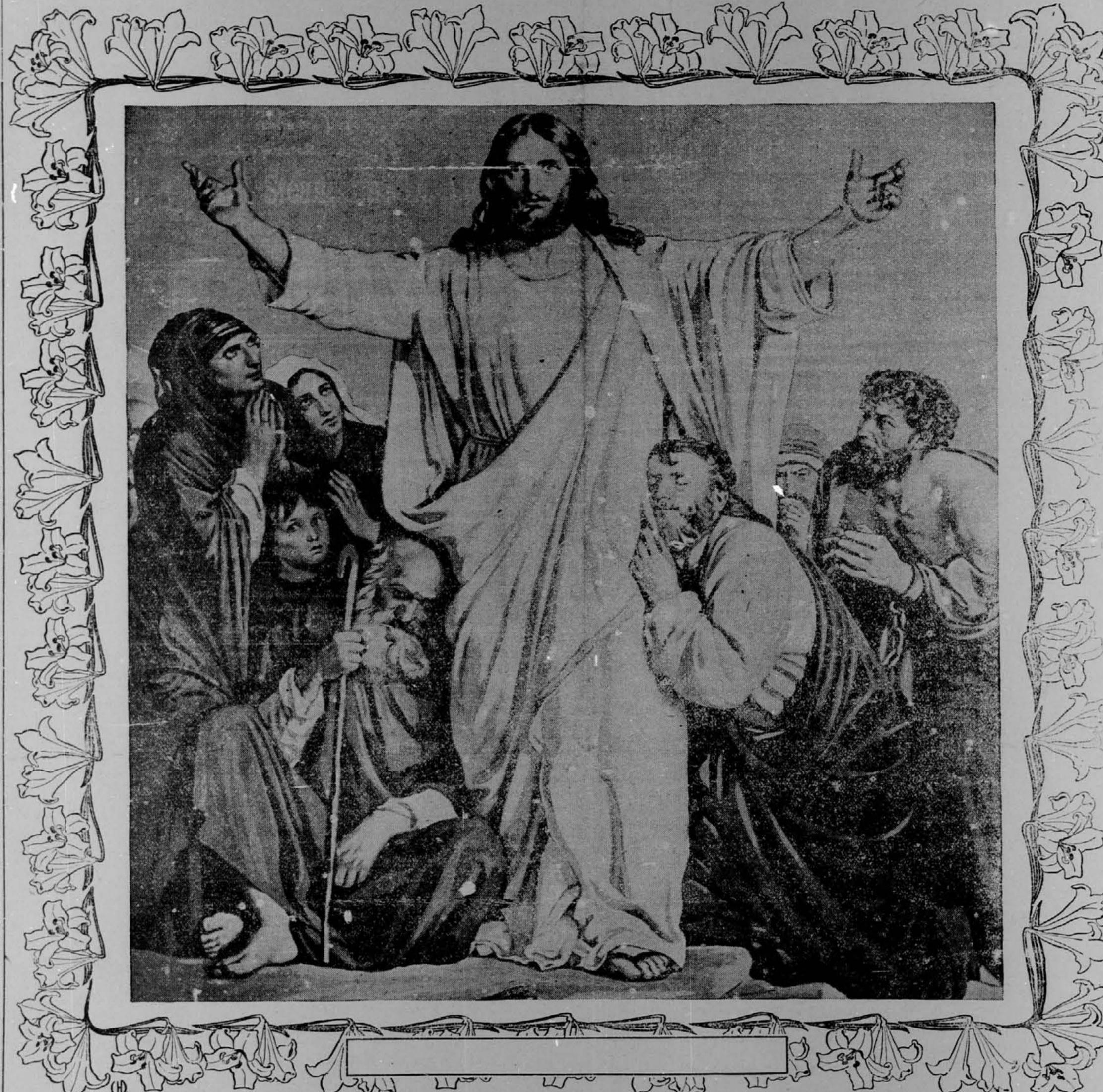
V deželu so prišli togi gospodarji in na mestu Davidovega stolpa razširjal je mogočno svoja farila rimske ore. "Izvoljeni" narod moral je plačevati tujenje davke in ravnati takoj, kakor so ukazovali tujci.

Jedina nada, katero so gojili Židovi, bila je ta, da se bodo časi spremeniли in da bodo prišlo končno tudi ODRESENJE. Svetovni dogodki jih niso zanimali. Herod je zidal palače, zbiral vojsko in ti so hodili meni njih v vsem sijaju rimske močnosti. Če si so glasovje vojnje trombe, gledali so vojaške čete, gledali rimske legijone, živite in sulice, opazovali zlate rimske orle — toda kaj je bilo vse to proti dnevnem njihovem starini?

Bili so pripresti, toda čevali so še gle svojih prednikov, vedeli so za vse predpise svoje vere, v senci so imeli neugasno ljubav do svoje rodne gradi in svojega svetinja. — V Betlehemu, v votlini, ki je ostala v razvalinah njihovega dednega gradu, narodil se je njim in z njimi zajedno vsemi človeštvo Jezus iz njihovega — Davidovega plemena. On je bil njim in vsem drugim odrešnik, njegovi nauki so izpodrinili prejšnje, kristjanstvo je zmagovalo siron sveta, blažitelji izraelskega naroda postali so sami kristjani; krščanska ljubav zavladala je povsodi, jednakost je prisla do svojega prava, zavladala je povsodi večja svoboda in po vsem svetu je odmevalo veselo in radostno: "ALELUJA, ALELUJA!" — kajti svet je bil odrešen in rešen starilj znot in starilj spon.

Dvignimo se kvitko k nevenljivim idealom — dvignimo se od ruševin Davidovega gradu, tja na višine večne svetlobe. Tam ginevajo stoletja in stoletja, kakor kratki trenotki. Tam se postavljajo temelji usodi narodov in ruši se največja moč mogotev. Tisočletja stare liste židovskih plemen so umišljene vkratkih letih in kedo se more sedati hvaliti, da je Davidov potome? Narodi, dinastije, plemena — kako dolgo traja vas to? Svetovnih dogodkov ne smemo sediti po svetu dozdevanju in predskodah. Vsega tega se je treba osvoboditi in zadostiti svojemu poklicu in nalogi!

Divne so bile nekdaj slovenske dežele. Nefaj, ko so bili Slovenci svoji gospodarji na svojih rodnejih zemljah. Tedaj so imeli svoje zakone in svoje carje. Javno življenje se je vrnilo izključno po slovenskih žegah in tudi v hramu božjem razlegalo se je samo slovenska beseda — in svete liste so bile pisane v slovenskem jeziku. — Tuje so napadli naše zemlje: od juga Latince, od severa Germani in od iztoka Mongoli. Naši pradejie, klubj jemščinstvu, nispramogli tuje ustaviti na njihovem potu. Prilastili so si naše zemlje, porušili so naše stolpe, razveljavili naše zidane, naše običaje in svete liste naše. Lgazili so naši carji, naša svetinja so ostala pusta in ves narod je občutil robske spone. Po deželah so odmevalo sovražne bojne

"VESEL A ALELUJA!"

trombe in napram golorokim Slovencem stale so oborožene sovražne žete...

In tako traja dalje do današnjega dan in čestkorat je siška še hujša... ko se domači sinovi stavljajo v službo latinizatorjev, brezdomovinčev, geranizatorjev in drugih sovražnikov ter jim pomagajo davit rodno svojo kri.

Naj mai narodič trka na vrata palac habsburških mogotev: ni prostora! Trka na vrata uradov: ni prostora! Trka na vrata postavodavcev: ni prostora! — — — Drugi so zasedli naša mesta, tujej so na naših sedežih. Za Slovence v tuženem črno-zoltem okviru ni več prostora... zaprete so jim palače, zaprti uradi in v javnosti jih nečejo poznavati...

In tako prihaja jedro našega naroda kar trumoma tostran oceana v zavesti in trdrem prepričanju, da se mu tukaj slabješ ne more goditi, kakor v tužnej, po tujeju že stoletje, zatirane domovini. Tu, v deželi sovražne smo spoznali, da smo narod vreden istih pravie, kakoršnje uživajo drugi narodi; tu, smo postalci državljan Slovenc in ne "podanici" kakoršni smo bili v zatirane domovini; tu smo ustavili krila črna zemlja, če bi ne veden pomagati si v vseh slučajih in nevernostih. Jednega izmed myh starih dogodkov hočem povediti tukaj.

Pripadal sem družbi srečolovcev, kateri so začeli v letu 1898 hoditi od vseh strani v Klondyke - Eldorado, kjer so v tistem času zasledili velika zlata polja. Bili smo sami Angeli skupaj, ko smo zapustili Skagway, da prekorakimo s snegom pokrito Chilcootsko sedlo in sicer v času, ko bi nobenemu ne prišlo na misel, zapuščati svoja gorka zavetišča. Po trdnevnem naporu, kateri nas je tako zdelal, da niti spati nismo mogli, pridev na vrhune in si pripravimo na prvo šotorišče na zmrzli skorji Crater Lakesa.

pomaža po svojih močih pozvati na novo življenje vse ono, kar nam je uničila in porušila nemška Avstrija in drugi Slavjanstvu sovražni tuji.

Ako storimo vsi slovenski Američani to našo najsvetujejošo dolžnost, potem ni vedalec oma doba, ko bode i slovenski narod v dajnej domovini zavetila luč svobode in neodvisnosti in kdo bode po gorah in dolinah domovine odmeval radostni "ALELUJA" svoje Vstajenje in odrešenje presegajoče Slovence, toli krasne naše domovine...

Na snežnih poljanah Klonika.

—

To je namreč pusta, dolgočasna usedača pod gorskim sedlom. Nikjer ni bilo nič lesa, da bi si prizgali ogenj. Zato žrtvujemo nekaj rezervne oblike in čevljev, da smo si pogreli kavo, potem se pa hitro zarili v gorce oedeje. Opolnoči se prebudim. Straten blizzard je divjal nad našimi glavami, mi pa smo bili v našem šotoru še zadosti zavarovani. Jaz sem pa vedel, da me ni združil blizzard. Pozorno gledam v daljavo in zasišim težavno dihanje nekega moškega, kjer je stopical po zmrzlem snegu.

"Pozor, tovariši!" zavpijem in ustanem. "Resnično živo bitje se bliža našemu šotoru." Moji tovariši si zvezajo manje oči. "Mogoče je kak tam!" mrmlja Mac. "Halo, je že tukaj!" zavpije nekdo za menoj."

Tujičev nasvet je bil tako preprizven, da se nam je zdelo najboljše, če se ogibamo Lake Lindermana. Na noč predimo do Yukona in sicer nekaj milj nižje, kot smo prej nameravali.

Tukaj postavimo šotor in jih pritrdeni. Naš namej je bil, napraviti si sanji, na katerih bi potem prepeljali našo zalogu čez zmrzlo vodno površino.

"Tujec je rekel, da se imenuje Harry Higgins in je delal prvi dan z nami.

Ponosi pa natihoma zgne, z njim seveda moji, nalaže za to pot prizvajajo.

"Well," pravi moj priatelj Harry Mowbray, šest čevljev visok človek,

"ali imam kaj vizitino seboj?" To reški, se dvigne in stegne malo desno roko, v kateri je imel revolver.

"Za Boga, pustite me notri," pravi kratek došleč, katerga se je takoj po izgovoru poznalo, da je Američan.

"Pripretila se mi je nezgoda in nobene minute ne morem ostati zunaj."

"Vi pač izgledate, kot bi bili običeni in ustreljeni," prispomni visoki O'Connor, naš vodnik.

"Toda pridev notri, mi nečemo niti cesar opraviti imeti z vašo smrto."

Tujec uboga. Pogled nanj je bil ža-

osten. Obraz mu je bil smrtnobled, oblike pa vsa od zmrzle krvi.

"Pazite se, Boys!" pravi tuje potem, ko smo ga malo podprli na pijačo, in ogibujte se sledi proti Lindermanu! Tam je pravo roparsko gnezdo, ktere mu vlada Chileoot-Charij.

zloglasni ubijace severozapadne. Le poglejte, kaj je naredil z menoj!"

"Toda mi moramo preko Lake Lindermana," prispomni jaz in opazujem obzajovanja vredno stanje našega gosta.

"Mi se hočemo peljati od tam s sanmi ob Yukonu do Dawson City."

"Ne, ne, dajte si dopadev," odvrne tuje. "Jaz vem za šotorišče pet milj nižje ob reki. Tjo vas hočem peljati po stezi, katera je samo meni znana."

Tujecu nasvet je bil tako preprizven,

da se nam je zdelo najboljše, če se ogibamo Lake Lindermana. Na noč

predimo do Yukona in sicer nekaj

milj nižje, kot smo prej nameravali.

Tukaj postavimo šotor in jih pritrdeni.

Naš namej je bil, napraviti si sanji,

na katerih bi potem prepeljali našo

zalogu čez zmrzlo vodno površino.

Tujec je rekel, da se imenuje Harry Higgins in je delal prvi dan z nami.

Ponosi pa natihoma zgne, z njim seveda moji, nalaže za to pot prizvajajo.

"Higgins," mu zakličem, "jaz ne

vem, ali je v teh krajih kak sodnik.

Toda že mi v treh sekundah ne sez

je čevlje, umreš najbrž v njih."

"Zapomni si!" zavpije Higgins in

se dvigne, "mene se ne zmore tako

"Napravimo ga mrzlega, boys!"

"Higgins," mu zakličem, "jaz ne

vem, ali je v teh krajih kak sodnik.

zaščita je sled naravnost ob reki navzgor proti Camp Lindermanu.

Selo je obstajalo iz slabih hiš in šotorov, ktere so postavili tisti, ki so tu kaj prezimovali in šli na pomač po nevarnih krajih do Dawson Cityja.

Vsaj tako so nam povedali v Skagwayu. Seveda se mi je zdelo, da Higginsova dogodba o Chileoot-Chariju in njegovih parnjih popolnoma drugega.

Bilo je jednajst dopoldne, ko prišel do nekega plota, za katerim je stala slaba lesena hiša. Na oglu sem čital veliki napis: "Bonanza Hotel. Jed in pijača po doljini." Higgins je s tremi drugimi desperadosi igral karte na prevrnjenem zabolju, pri pari pa je stal na kakih dvanajst proskterjev v slikovitih oblekah in pilo pivo.

"Well, ta človek ima žive," zavpije Higgins in vrže tobak iz ust.

"Napravimo ga mrzlega, boys!"

"Higgins," mu zakličem, "jaz ne

vem, ali je v teh krajih kak sodnik.

Toda že mi v treh sekundah ne sez

je čevlje, umreš najbrž v njih."

"Zapomni si!" zavpije Higgins in

se dvigne, "mene se ne zmore tako

"Napravimo ga mrzlega, boys!"

"Higgins," mu zakličem, "jaz ne

vem, ali je v teh krajih kak sodnik.

Toda že mi v treh sekundah ne sez

je čevlje, umreš najbrž v njih."

"Zapomni si!" zavpije Higgins in

se dvigne, "mene se ne zmore tako

"Napravimo ga mrzlega, boys!"

"Higgins," mu zakličem, "jaz ne

vem, ali je v teh krajih kak sodnik.

Toda že mi v treh sekundah ne sez

je čevlje, umreš najbrž v njih."

"Ha, ha!" se smeje Higgins. "Jaz

mislim, da prideš sedaj gotovo v nebe-

sa, priateljek!"

(Nadaljevanje na 3. strani.)

Štrajk premogarjev. Še neodločeno.

V SLED POLOŽAJA V OKRAJIH
TRDEGA PREMOGA SE ŠE
NI BATI NAJHUU-
ŠEGA

Odbor plačilne lastvice je včeraj zo-
pet zboroval v New Yorku.

PORAVNAVNA.

Gavni odbor plačilne lastvice pre-
mogarjev trdno prenoga je včeraj
dopolnilne v glavnem stanu v New
Yorku zopet zboroval na položaju, kjer
je nastal radi protipredlogov lastnikov
rovov. Delavški vodje so zelo po-
tria, kljub pa še upajo, da pride do
sprezumna, ne da bi bilo treba pričeti
s strajkom.

S predlogom lastnikov rovov vodje
premogarjev niso zadovoljni, kajti
delodajalec hočejo, da razsodišče ob-
ravnava le o vprašanju plače in o
vprašanju obojestranskih tožb. Kljub
temu bodo pa vodje premogarjev stori-
vili vse, samo da dosežejo poravnavo
z delodajalec. Premogarji, kakor tudi
lastniki rovov, bi se radi izognili
strajku.

Tudi John Mitchell je mnenja, da
sedanj položaj ni neveren, toda o
podrobnostih neče govoriti.

SKOČIL RAZ WILLIAMSBURŠKI MOST.

Natan Isaaksohn skušal se je s sko-
kom rešiti življena.

Včeraj, zjutraj kmalu po 8. uri videl
je kapitan Longstreet od prevoznega
parnika New York, ki vozi po East
Riverju med Manhattanom in Brook-
lynom v New Yorku, pasti raz williamsburški most nekoga moža, kjer
se je parkrat v zraku prevrnil in z
obupnim krikom padel v vodo mogočne
reke. Prevozni parnik ni bil daleč od
onega mesta in tako je kapitan Long-
street takoj krenil na lice mesta, kjer
se je moštvo zbralo na prednjem delu
parnika. Kmalu nato se je truplo ne-
srečnika pojavilo na površju in končno
so je srečno dobili na parnik. Se-
predno je parnik dospel na williams-
burški stran, so spoznali, da samomo-
rilec še živi, radi česar so ga takoj
prepeljal v bolnico St. Catherine,
kjer upajo, da bode še okrevali.

V bolnici je povedal, da mu je ime
Natan Isaaksohn in da je stanovan v
liši št. 66 Rivington St., kjer je imel
pri Maksa Kamperja svojo sobo. Ko-
so ga vprašali, čemu se je skušal u-
smrtili, je dejal, da je skrajno ner-
vozen. Pri imenovanju rodbini je ži-
vel 15 mesecov in se skoraj nepresta-
no učil, kadar je bil prost. Ono, kar si
je bil prihranil od svoje tedenske pla-
če, je poslal svojati materi v Rusijo,
ali pa si je kupil razne knjige. Z njim
zajedno je prišel v Ameriko tudi nje-
gov brat, kjer je pred par meseci
umrl. To je Natan najbrže tako uža-
lostilo, da je vedno hiral. Vrhun teg-
je dobil še iz domovine pismo, da nje-
gova mati umira.

VELIKI POŽARI.

V Illinoisu in Oregonu.

Chicago, Ill., 11. aprila. Tovarna od
George W. Pitkin Paint Manufacturing
Co. na Fulton in Carpenter Sta-
je zgorela. Devet rodbin je moralna o-
staviti bližnja stanovanja. Škoda zna-
ša \$100.000.

Pendleton, Ore., 11. aprila. Veliki
hlevi konjerejske tvrdke A. C. Ruby
& Co. so zgoreli in z njimi zajedno tu-
di veliko število konj. Dva hlapa se
pogrešata.

\$125.000 za jednega konja.

Newyorski milijonar August Bel-
mont, je včeraj v Londonu kupil 6 let
starega žeba "Rock Land", kjer se
je pri raznih dirkah odlikoval, za ogromno svoto \$125.000. Konja bodo
sedaj poslati v Ameriko.

Dosedaj sta bila le še dva konja
dražja, namreč "Flying Fox" \$191-
250 in "Ormonde" \$150.000.

Nesreča na morju.

Boston, Mass., 12. aprila. Semkaj
delo parnika Bay State naznanja, da
se je jadranska Sallie B. na potu iz
Philadelphia, Pa., v Bangor, Me., po-
topila. Štirje mornarji so utonili.

Tudi ako je hiša, ktereje prebivate,
še tako majhna, je v njej vedno dovolj
prostora za Sidro Pain Expeller proti
revmatizmu, oslablosti in druge bo-
lezni. Stekljenice po 50 in 25 centov.

Proti Rooseveltu. Italijanski anarhisti.

V ZJED. DRŽAVE JE DOSPEL IZ
ITALIJE NEK ANARHIST Z
NAMENOM, DA USMR-
TI PREDSEDNIKA

Poročilo italijanskega konzula našej
vladi.

GLAVNI STAN ANARHISTOV.

Washington, 12. aprila. Uradniki
naselniškega urada so zajedno s poli-
cijo v Baltimore pričeli s preiskavo,
da najdejo razne anarhiste, ki priha-
jajo, kakor zatrjuje italijanski kon-
zuli, v vedno večji številu iz Italije.
Konzulom se dosedaj še ni posrečile
doprinosi dokaze za svoje trditev
oni le trdijo, da imajo anarhisti svoj
glavn stan v New Yorku in v Balti-
more. Radi tega je poslala vlada svoje
avtoritete v tve dve mestih, da jih ujamejo.

Konzuli so nazanili oblastim tudi
imeni raznih newyorskih in baltimor-
skih anarhistov, zlasti pa o nekem,
ki je prisel v Ameriko z namenom,
da umori predsednika Roosevelt.

Marko Braun in poslanik Storer.

NAŠ POSLANIK NA DUNAJU,
STORER, JE MORAL DELO-
MA ODSTOPITI TUDI
RADI BRAUNA.

Natan Isaaksohn skušal se je s sko-
kom rešiti življena.

Včeraj, zjutraj kmalu po 8. uri videl
je kapitan Longstreet od prevoznega
parnika New York, ki vozi po East
Riverju med Manhattanom in Brook-
lynom v New Yorku, pasti raz williamsburški most nekoga moža, kjer
se je parkrat v zraku prevrnil in z
obupnim krikom padel v vodo mogočne
reke. Prevozni parnik ni bil daleč od
onega mesta in tako je kapitan Long-
street takoj krenil na lice mesta, kjer
se je moštvo zbralo na prednjem delu
parnika. Kmalu nato se je truplo ne-
srečnika pojavilo na površju in končno
so je srečno dobili na parnik. Se-
predno je parnik dospel na williams-
burški stran, so spoznali, da samomo-
rilec še živi, radi česar so ga takoj
prepeljal v bolnico St. Catherine,
kjer upajo, da bode še okrevali.

V bolnici je povedal, da mu je ime
Natan Isaaksohn in da je stanovan v
liši št. 66 Rivington St., kjer je imel
pri Maksa Kamperja svojo sobo. Ko-
so ga vprašali, čemu se je skušal u-
smrtili, je dejal, da je skrajno ner-
vozen. Pri imenovanju rodbini je ži-
vel 15 mesecov in se skoraj nepresta-
no učil, kadar je bil prost. Ono, kar si
je bil prihranil od svoje tedenske pla-
če, je poslal svojati materi v Rusijo,
ali pa si je kupil razne knjige. Z njim
zajedno je prišel v Ameriko tudi nje-
gov brat, kjer je pred par meseci
umrl. To je Natan najbrže tako uža-
lostilo, da je vedno hiral. Vrhun teg-
je dobil še iz domovine pismo, da nje-
gova mati umira.

Washington, 12. aprila. Po glavnem
delu o različnih predlogih, kjer je
trajala deset dni, prišlo je sedaj na
vrsto splošno posvetovanje o dovoli-
vah za pošto. Tem povodom so zastop-
niki govorili tudi o raznih drugih
vprašanjih in Sulzer (N. Y.) je pora-
bil to priliko, da je govoril v prid biv-
šega naselniškega inšpektorja Marka
Brauna, katerega je svoječasno poslala
vlada v Avstrijo in na Ogrsko, da pre-
išče izseljevanje. Braun je odstopil
radi tega, ker državni tajnik ni pravi-
lno z njim ravnal. Gvornik je na-
daljeval, da je Braun predsednik poslani-
ka Storerja sumarično odpovedal iz
Dunaja, najbrž, ker se v Avstriji ni
pravilno zavzel za Brauna.

Varnost v teritoriju Yaqui-Indjan-
cev.

Washington, 12. aprila. Poslanik
Zjedninskih držav v Mehiki, D. E.
Thompson, poroča, da se je varnost v
teritoriju Yaqui-Indiancev v Sofori-
počevala, da pa tamkaj še vedno ni
mogoče potovati brez vojaškega
spremljanja.

Ministerski predsednik Witte ne od-
stopi. Car ne sprejme nje-
gove rezignacije.

POKOJNINE.

Washington, 12. aprila. Prvi nemiri
povodom volitev so se pripravili v A-
strahanu, kjer se je na dan volitev
zbralo mnogo revolucionarjev po
predmestjih, kjer so hoteli preprečiti
glasovanje. Policije proti množici ni
mogla mnogo opraviti in tako so mora-
li posredovati kozaki. Množica je
demonstrovala pred palačo gubernatorja,
toda volitive so se v redu zavr-
šile. Po Vskršnju je pričakovali ve-
čnih nemirov v jugoistočnem delu car-
stva, radi česar so morali straže podvo-
jati.

Delave neke tobačne tovarne so da-
nes bežali, ker posopeje ni več varno.

Neapolj, 11. aprila. Žrtve, kjer so
bile usmrteni, so že podrla tržna
dvorana, je zelo težko prepoznati, kaj-
ti trupla so večinoma razmesarjena in
s trnovi stisnjena. Med mrtvimi je
mnogo otrok, kateri so poslali starši
na trž kupovati jestvine.

Tržna dvorana sedaj ni drugač, ne-
gov velik kup razvalin, krog starih
stojil velika množica ljudi, med ktero-
le s skrajnim naporem policije vzdr-
žuje mir in red. Oblasti store vse, da
se rodbinam žrtv pomaga. Mnogo
hiš na Monte Oliveto so morali stanov-
niki ostaviti, da se ne podero vsled
težje pohištva.

Predno se je podrla tržna dvorana
na Monte Oliveto, vršilo se je v me-
stu več procesij, v katerih so vernisi
nosili seboj lesene svetnike in madone
oblečene v svilene oblike. Ko se je
pa zvedelo o katastrofi na Monte Oliveto,
je bilo procesijam hipoma kon-
ne in počnobi verniki se so spre-
meli v divijke, kjer so težki proti
Monte Oliveto.

Sedaj po nesreči so pričeli meščani
raz svojih streh metati pepel, katerega
se je na vseh strehah obilo nabralo.

Neapolj, 11. aprila. Dosedaj je še
nemožno znati, koliko ljudi je bilo
usmrtenih vseh bluvjanju Vezuva,
kajti v zasotu mesta je nemogoče pri-
te. Rešeni prebivalci so se razkropili
na vse strani. V kolikor je bilo mo-
goče dognati, našli so v San Giuseppe
79, v Terzigno 20 in v Ottajano 49
mrtvcev.

Včerajšnje jutro je bilo krasno in
obiaki zadnjih dni so zginoli. Oblaki,
ki prihajajo iz Vezova, so zginoli in
dim je prihajal le iz malih odprtin.

Tekom popolnovečne se je pa vse

premenilo v Neapolju in zopet v
zgodnjem popoldanu.

Denarje v staro domovino
pošiljamo:

za \$ 20.50 100 kron,
za \$ 40.90 200 kron,
za \$ 204.00 1000 kron,
za \$1020.00 5000 kron.

Poštarina je včerata pri teh vstopah
Domu se nakazane vste popolnoma
izplačajo brez vinarja odkita.

Naše denarne pošiljatve izplačuje
c.kr. poštni branilni urad v 11. do
12. inek.

Denarje nam poslati je najprične-
je do \$25.00 v gotovini v pripre-
mali ali registrirani pismu, večje
meseca po Domestic Postal Money
Order ali pa New York Bank Draft.

FRANK SAKNER,
109 Greenwich Street, New York
1753 St. Clair St. Cleveland, Ohio.

Prorok sv. Elija je še v Chicagu.

BIVŠI PROROK JE RADIL ODSLO-
VITVE SKRAJNO RAZBUR-
JEN IN VSESTRAN-
SKO PSUJE.

Najel je odvetnike, kjer mu bodo po-
magali v boju proti izgub-
ljenim ovčicam.

PRIVRŽENCI GA OSTAVLJajo.

Chicago, Ill., 12. aprila. Zionski
prorok sv. Elija Dowie se še vedno
mudi v Chicagu in ne namešča oditi
v Zion City, dokler se tamošnje ogor-
čenje proti njemu ne poleže. Iz dru-
gih krajev pa dobiča mnogo materi-
jelne pomoči, tako da je pričakovati,
da bodo končno v svojem verskem bu-
ju vendarle znagali.

Dowie je danes izgubil jedno zvestvo
tvrdca F. C. Welten, kjer je Dowieju
zavestoval, da je Dowieju razdejano. Vest še ni potr-
jena. Mesto Sarno je imelo 10,000
prebivalcev in je bilo oddaljeno 10
milij od Vezova.

Danes ogujenik še bolj divja kašor
včeraj v tem današnjem dne je
padlo 4 pačev novega pepela. Ves že-
lezniški promet je ustavljen. Iz izte-
čenih strani ogujenika prihajajo velike
količine razbljedjenega peska, kjer je
nevarnej nego pepel, ker je mnogo
težji. Bluvjanje pepela je nekoliko manjše.

Zemlja se zopet trese radi
podzemskih razvalin. Najnajši potres
je edini pri Ottajano, Somma in Nola.

Sedaj se je nadaljni del vrha
gore nisl v ogujenikovo odprtino, na-
kar je pričelo z slednji leteti razbla-
jajevanje.

London, 11. aprila. Mesto Sarno
v pokrajini Salerno je vse bluvjanja
razdejano. Vest še ni potr-
jena. Mesto Sarno je imelo 10,000
prebivalcev in je bilo oddaljeno 10
milij od Vezova.

Danes ogujenik še bolj divja kašor
včeraj v tem današnjem dne je
padlo 4 pačev novega pepela. Ves že-
lezniški promet je ustavljen. Iz izte-
čenih strani ogujenika prihajajo velike
količine razbljedjenega peska, kjer je
nevarnej nego pepel, ker je mnogo
težji. Bluvjanje pepela je nekoliko manjše.

Zemlja se zopet trese radi
podzemskih razvalin. Najnajši potres
je edini pri Ottajano, Somma in Nola.

Sedaj se je nadaljni del vrha
gore nisl v ogujenikovo odprtino, na-
kar je pričelo z slednji leteti razbla-
jajevanje.

London, 11. aprila. Mesto Sarno
v pokrajini Salerno je vse bluvjanja
razdejano. Vest še ni potr-
jena. Mesto Sarno je imelo 10,000
prebivalcev in je bilo oddaljeno 10
milij od Vezova.

Danes ogujenik še bolj divja kašor
včeraj v tem današnjem dne je
padlo 4 pačev novega pepela. Ves že-
lezniški promet je ustavljen. Iz izte-
čenih strani ogujenika prihajajo velike
količine razbljedjenega peska, kjer je
nevarnej nego pepel, ker je mnogo
težji. Bluvjanje pepela je nekoliko manjše.

Zemlja se zopet trese radi
podzemskih razvalin. Najnajši potres
je edini pri Ottajano, Somma in Nola.

Teden pozneje pride domo Walsh Campa na Big Salomon Riverju. Neki vladni agent pride k nam in nam pove, da mu je sporočil neki Indijanec, da je Chleot-Charlieja prijela Vigilance-policija.

"Jaz sem pooblaščen plačati mož, kateri je pomagal desperata odstraniti, \$1000 nagrade," nadaljuje agent. "Le tega ne vem, kdo je ta srčni človek."

"Vi lahko nam izročite denar," pristavi Mac bladnokrvno. "Jaz sem vigtig, da se skriva pod imenom Happy Higgins najbrž Chleot-Chari. Nato so ga prijeli in bil je res pravi."

Konec dogodje je bil ta, da je Mae res prejel \$1000 nagrade. Bilo je to prvo zlato, kterega je dobil v Klondiku.

Boštjan, sovražnik žensk

Moj prijatelj Boštjan žalost je odločen nasprotnik žensk. On sovraži vse, kar nosi kiklo. Vse zlo prihaja od žensk — trdil je vedno kot najvišjo svojo modrost.

Njegovo sovražstvo do žensk nam je prineslo marsiktero veselo uro, ko smo bili še vsi neznenjeni. Ludvik, Lojze in jaz. To smo se smeiali. Njegovo sovražstvo do vsega ženskega je bilo takoj veliko, da se je ogibal celo besedil ženskega spola in rabil navadno le moški spol, kar je bilo seveda več kot smesno.

Ko smo se Ludvik, Lojze in jaz posneli, smo videli Boštjanja bolj pored-koma. Umikal se nam je, ker smo se prvič: držali preveč kikel, drugič smo ga pa ogibali tudi mi, ker je tudi naše žene prav tako obosildi, kakor drugo. To pa vendar nismo dovolili.

Boštjan dobim zopet po letih. Skoraj bi ga ne bi poznał, tako slaboten je bil. Njegova koža je bila kot star pergament, tudi nos se je zdel večji. Cepel mu je sredi obrazca takoj čudno, da se mi je zdel celo glava do picev sovi podobna. Drobni ustni so se stiskali jezno, primernoma takoj, kot pri starej, obupnih devicah.

Ker sem bil sam, nagovorim ga: "Boštjan, največji sovražnik žensk, ali si ti ali tvoj duh?"

"Jaz sem," potrdi mrmrajoče, "in ne moj duh. Čil in čvrst sem, kar zastonost prieča, da me še ne guli zakonski jarem."

"Kako ti gre kaj?"

"Hvala. Shaham. A še bolje bi bilo, ko bi te ženske ne grenile tega življenga."

"No, tako hudo pa vendar ni. So tudi svetle strani —"

"Seveda. Ti moraš tako govoriti, ker si že zagolil."

Pri časi vina razgovarjava se dalje. Pripravljajo mi, da je umrla njegova starata teta, ktera mu je dosedaj gospodinja, in zdaj je navezan na "slabogostilniško hrano."

"Vidiš, kako sem jaz prav imel. Za nobeno stvar niso ženske na svetu, k včemenu za kuho, kot tvoja teta. Kuharica se premalo briga, dekla napravi le to, kar ji pokazeš. Za nič — vse za nič. Hihm gospodinja pa razume le jedno: daj in vedno daj. Vse ženske so jednake, vse razumejo le geniti življenga," konča jezno.

"Boštjan, jaz ti pa nekaj rečem: kmalu bodeš imel stiri križe na hrbi, tu — premagaj se in oženi se!"

"Clovek — ali te niše nikdo zadavil?" zakriči jezno.

"Glej, nadaljujem nemoteno, pojdi z menoj v Šisko. Moj last ima tam veliko poznanstvo. Pridnih, poštih in delavnih deklebiti dobijo tam dovolj"

"Meni se zdi, da si v zakonu postal še bolj neunem, kot si bil," odvrne mi Boštjan. Ženitev je samomor. Ali si klajdi slišal, da se je zastrupil kak pameten človek, kteri ima veselje do življenga? In, ali ni ženska stup življenga?"

"Boštjan, poglej si vsaj dekleta. Ti imaš dopust, pelji se z menoj. Pogabavaj se malo. Kuhinja mojega tasta je nekaj imenitnega!"

"Tako, ali se dobro je? Hm, veš, ta gostilniška hrana mi je res odveč. Jaz ti nekaj predlagam. Jaz grem, a pusti mi le ženitev."

"Dobro, prijatelj, jutri zjutraj to-rej odpotuješ." Da roko.

Ko se ločiva, priponim skromno: "Jaz in moja žena te pričakujeva ob osmilu na kolodvoru."

"Ali gre tudi tvoja žena?" vpraša malo začuden.

"Ne budi otročji. Seveda gre. Radi tebe se vendar ne budem ločil."

"A bolj pametno bi bilo," godrja dalje.

"Le ne reči takih obrazov. Ukloni se vendar! Moja žena ti ne naredi ničesar! Jaz hočem paziti na to."

Mrmra nekaj o mačkah in krempljih, a se končno vendar uda.

Jaz sem imel pri vsem tem hvale-vredno namero, očeniti tega čudnega Boštjanja. Pri začetnih poskusih nisem imel baš mnogo sreča. Družbo moje žene je še prenašal, šišenske ženske pa so me umikale še za par dni.

Boštjan ni maral nobene. Stari samec se pri nas kmalu udobja. Z mojo ženo je bil prijažen, se tacer tako, kot se mora biti z ženskami, ampak nekako tako, kot bi bila ona najin tovariš, kjeri je slučajno preoblečen v žensko. O ženitvi pa mu ni smel nikod govoriti, tudi moja žena ne. Pri tem je postal vedno zdražljiv in slabe volje. Moja žena se je sicer pri tem natihom smejala, a jaz nisem razumel tega.

Ko smo prebili štiri tedne pri mostu, rečem mu nekoga dane, da je pošel moj dopust in da se moram vrneti v mestu.

Boštjan je bil zelo slabe volje; prsil me je, ali ga vzamem na hrano.

"Ljubi moj," mu odvrnem, "ti si sicer prijeten drubabnik, a za trajno bi to ne bilo. Oprosti mi, a moja žena ni nikakor s tem zadovoljna."

"Sveda, zopet ženska," mrma polagoma. "Torej zopet gostilniška hrana," zdihne pritajeno.

"Kaj, tako draga naj jo plăcam?"

"To imenujem jaz samozavest in ne odkupimo . . . Bodil paneten, pa porabi čas."

Boštjan je bil zadnje štiri dni zelo vznemirjen. Imel je hude boje. Zdaj dan in vstane managloma od mize, greven, in se vrne rdeč kot kuhan rak.

"Gospa," ječja — jaz sem sklenil, da se očenim.

Začuden pogledamo Boštjanja.

"Da, žalostno je to, a resnično. Jaz se oženim, pa je ven. Je že izbrana.

"Ce te bode le hotela," dostavi snejmoj moja žena.

"Mi je že obljubila. V štirih tednih je poroka. Moja nevesta je — vaša kuharica, gospodinja Mička Pečenčka."

Boštjan se res oženi z mojo kuharico. Ne sicer zaradi srčnih zadev, ampak zaradi želodea. In bil je že njo polnoma srečen.

Cari.

Malornski spisal Marko Vovčok.

Dayno je že, davno, a vendar kakor da se je včeraj dogodilo. Za mladih let se veli: Kar siši za mladih nog, ali vidli, to bodeš pominil do smrti. Staru mati pripoveduje nam devojka, preden volno, a ne poslušamo, prav kakor da vsako besedo vskravamo v dušo: kakor je bilo nekdaj na svetu, kaka žuda so se dogajala.

"Mamka," pravi, "vzljubil sem mladecko, pa jo hočem vzeti. Bago-slovite me!"

"Torej naj te Bog blagoslov, sin! Oženi se moj sokol! A ktero popraví za roko? Himo?"

"Ne, mamica, Oleno Bondarovo-n."

"Oleno? A jaz sem se nadajala, da vzameš Himo. Krasna devojka je in mene spoštuje. Ali kaj pravim: Ko si vzljubil, vzemi Oleno; a meni bode draga vsaka sinaha, ašo bode tebe ljubila, sin moj!"

Posali so snubače, vzelj prstane, zaročili mladecko.

Začula je to stara Hana, pa pravi hčerici:

"Glej, hčerka, ni ti bilo namenjeno, da bode Timoševa žena. A jaz sem si bila v svesti, da vaju to jesen bla-goslovim."

Dovživel je stari Zadorečko in pokličal ga je gospod k sebi. Blagoslov je bila in ženo, prepovedal jima tagovi, velen, maj ga lepo pokopljela — in zaspal je na veke.

"Nikar ne plakate, mamka!" teši Timoš staro mater.

"Drago moje dete, kako naj ustavim solze, ki mi same polze iz očej?"

"A kaj je gotovega na svetu, mati?" odgovori otočno Himo.

"Nikar se ne žalosti, hčerka! Tudi za te se dobri še lepsi. Saj si še, hyala Boga, mlada in krasna, kakor ja-ga dobiti."

Zvečer gre Timoš k svoji mladenki.

Vesel je in svet in diven. V tem hipu stoji pred njim Hima, muka, bleda in vpraša:

"Jo li hočeš ostaviti ali nečes?"

A on se komaj zave in odgovori:

"Bog s tobo, nerazumna devojka!

Mar ne veš, da sem se že zaročil?"

"Je-li nečes ostaviti, vprašam."

"Bilo bi mi bolje umreti, kakor brez nje živeti!"

"To je tvoja zadnja beseda?"

"Zadeja! Nečem je ostaviti."

"Torci prav, prav, moj sokol jasni! Pojdova k Hanu, sin!"

A Han je bila, kakor ona, vdova. Imela je hčerko, jedinko; klicali so jo za Himo. Bila je krasna devojka, kakor polna rožica, jasnočka. Hima je začula zajedno s Timošem kakor sestra z bratom; skupaj sta se igrala, skupaj sta i tagovala, vse skupaj in zajedno, vedno lepo med seboj, pa sta tako tudi odrastila, zvesto se lju-beča.

Ko se je primerilo, da Timoš ni jen dan videl mladenke, že mu ni bilo prav; a ona preliva tudi deviške solze, pogrešujoča svojega črnoučkega mladenčka. Stari so dopuščali.

"Naj se," pravijo, "ljubi deca; morda jo kedaj Bog zdravi. Imeli bodoči ženitino."

"Torci prav, prav, moj sokol jasni!"

Stara mati nam pripoveduje o telijeh, kakor da so ji pred očimi, a sa-ma pravi, da je bilo vse to zdavnaj, zdavnaj. In vedno žebbla, predoča volno.

Brez nesreči ni nikdo na svetu: niti Himi ni prizanesla zla ura. Ni bilo nekega večera Timoša, ni ga bilo druga ni tretjega. Ne spava Hima, temveč hodoča, Ali naj izgine: samo da jaz dosegam svoj name!

Prišla je v suno: zelena je ter gosta, ne moreš je prezreti. Temno je in gihnu je v nji. Ozre se, a solnce je že nizko, nebo pričenja ručeti.

Boštjan ni maral nobene.

Stara mati nam pripoveduje o telijeh, kakor da so ji pred očimi, a sa-ma pravi, da je bilo vse to zdavnaj, zdavnaj. In vedno žebbla, predoča volno.

Brez nesreči ni nikdo na svetu: niti Himi ni prizanesla zla ura. Ni bilo nekega večera Timoša, ni ga bilo druga ni tretjega. Ne spava Hima, temveč hodoča, Ali naj izgine: samo da jaz dosegam svoj name!

Prišla je v suno: zelena je ter gosta, ne moreš je prezreti. Temno je in gihnu je v nji. Ozre se, a solnce je že nizko, nebo pričenja ručeti.

Boštjan ni maral nobene.

Stara mati nam pripoveduje o telijeh, kakor da so ji pred očimi, a sa-ma pravi, da je bilo vse to zdavnaj, zdavnaj. In vedno žebbla, predoča volno.

Brez nesreči ni nikdo na svetu: niti Himi ni prizanesla zla ura. Ni bilo nekega večera Timoša, ni ga bilo druga ni tretjega. Ne spava Hima, temveč hodoča, Ali naj izgine: samo da jaz dosegam svoj name!

Prišla je v suno: zelena je ter gosta, ne moreš je prezreti. Temno je in gihnu je v nji. Ozre se, a solnce je že nizko, nebo pričenja ručeti.

Boštjan ni maral nobene.

Stara mati nam pripoveduje o telijeh, kakor da so ji pred očimi, a sa-ma pravi, da je bilo vse to zdavnaj, zdavnaj. In vedno žebbla, predoča volno.

Brez nesreči ni nikdo na svetu: niti Himi ni prizanesla zla ura. Ni bilo nekega večera Timoša, ni ga bilo druga ni tretjega. Ne spava Hima, temveč hodoča, Ali naj izgine: samo da jaz dosegam svoj name!

Prišla je v suno: zelena je ter gosta, ne moreš je prezreti. Temno je in gihnu je v nji. Ozre se, a solnce je že nizko, nebo pričenja ručeti.

Boštjan ni maral nobene.

Stara mati nam pripoveduje o telijeh, kakor da so ji pred očimi, a sa-ma pravi, da je bilo vse to zdavnaj, zdavnaj. In vedno žebbla, predoča volno.

Brez nesreči ni nikdo na svetu: niti Himi ni prizanesla zla ura. Ni bilo nekega večera Timoša, ni ga bilo druga ni tretjega. Ne spava Hima, temveč hodoča, Ali naj izgine: samo da jaz dosegam svoj name!

Prišla je v suno: zelena je ter gosta, ne moreš je prezreti. Temno je in gihnu je v nji. Ozre se, a solnce je že nizko, nebo pričenja ručeti.

Boštjan ni maral nobene.

Stara mati nam pripoveduje o telijeh, kakor da so ji pred očimi, a sa-ma pravi, da je bilo vse to zdavnaj, zdavnaj. In vedno žebbla, predoča volno.

Brez nesreči ni nikdo na svetu: niti Himi ni prizanesla zla ura. Ni bilo nekega večera Timoša, ni ga bilo druga ni tretjega. Ne spava Hima, temveč hodoča, Ali naj izgine: samo da jaz dosegam svoj name!

Prišla je v suno: zelena je ter gosta, ne moreš je prezreti. Temno je in gihnu je v nji. Ozre se, a solnce je že nizko, nebo pričenja ručeti.

Boštjan ni maral nobene.

Stara mati nam pripoveduje o telijeh, kakor da so ji pred očimi, a sa-ma pravi, da je bilo vse to zdavnaj, zdavnaj. In vedno žebbla, predoča volno.

"GLAS NARODA"

je slovenskih delavcev v Ameriki.

rednik: ZMAGOSLAV VALJAVEC.

publik: FRANK SAKSER,

109 Greenwich Street, New York City.

ta leto velja list za Ameriko . . . \$3.00
" pol leta 1.50
za Evropo, za vse leta 4.50
" " pol leta 2.50
" " četr leta 1.75

V Evropo posiljamo list skupno dve številki.

"GLAS NARODA" - žaha vsaki dan iz vremeni nedelj in praznikov.

"GLAS NARODA" ("Voice of the People")

issued every day, except Sundays and Holidays.

Subscription yearly \$3.00.

Advertisement on agreement.

Za oglase do deset vrstic se plača 3 centi.

Dopisni brez podpisa in osobnosti se natisne.

Denar naj se blagovoli pošljati po Money Order.

Pri spremembi kraja na naročnikov prosimo, da se nata tudi prejne bivališča, še namani, da hitrejš najdemo naslovnika. Dopisni in pošljivatveni nareditev.

"Glas Naroda"
109 Greenwich Street, New York City.

Newyorška kronika.

Velikan je tukaj. Vsa narava jo oznanja. Pod rjavkasto skorjo se roditi tisočero življenja. Vsako seme kali, vse oznanja življenje. Na skoro še golem dreju brsti popje v prijetnih žarkih pomladanskega solnea, da nam čimprej pokaze svoj evet in kras. Taje moči se vzbujajo povsod in hite v svoj razvoj. Vse drami iz zimskega spanja, one veličastna, skrivenostna sila, katera je začetek in konec vsega življenja, ona sila, ki plove dan na dan v podobi žareče krogline nad nam, ktere dobrojnejši žarki so pogoj vsega življenja. Tisoč in tisočkrat se že zemlja spremeni. Rodila življenje in ga zopet pokopala. Nešteto rodot je gledalo in se veselilo pred nami.

Danes jih ni več. Podlegli so naravnemu zakonu, in prišli so drugi, ktori tudi čakajo svojega vrhuncu in svojega razpada. Le ona tajna moč nad nam, ono žarko solnce zre nespremenjeno na nas kot mogočna večna sila, katera kraljuje neomejeno nad vsem.

Narava nam je pač ona živa učiteljica, katera nam pokazuje sama na sebi vse — začetek in konec. Neumorja je; vedno se nam pokazuje v drugi obliki, vedno nam razkriva nove sile. Požrtvovanja je; nje kras razveseljuje naše oči, njen plod hrani na milijone živil bitij. Veličastna je in čudovita; iz malih, neznatnih semen ustvarja velikansko drevje, odeva se s tisoči pisanega evjeta.

Vse to so videli narodi že pred tisoč leti, občudovali so jo in častili po svoje. —

Ker nam je narava tako požrtvovanja učiteljica, je vredno, da jo posnamo v njenem neuromornem delovanju. Da, posnamo jo moramo, če hočemo napredovati, živeti s časom. Narodna nedelavnost je znak narodnega propada. A baš na polju narodnega delovanja bi imeli pripomniti marsikaj. Pri nas se dela sicer različno, a delovanje nima pravega uspeha, ker nima jasnih ciljev. Temu so v prvi vrsti krivi ljudje, kteri zavajajo ljudstvo zgoj z egoističnih namenov na tista kriva pota, ktera nam jemljejo toliko moči. Ti ljudje personificirajo skrivenosti narave in stražijo z njimi ljudstvo, samo da se sami debele.

Ta grel ima svoj začetek in vnete zavgorovnike na oni strani oceana. Ljudstvo pride sem z vplivi tega greha, ohrani jih takuj in se vraca z njimi zopet v domovino. Ti se prenašajo na mlajše generacije in tako gre red za redom v boje za — vodene ideale.

Veliko je že med nami, da se krvih voditeljev ljudstva ne pokažejo javnosti, ampak se jih prikriva. Tako kazijo garjeva ove stotore zdravil, ker nimajo poguma, nastopati z vsemi silami proti tem krvim prerokom.

Dolžnos kromnikarja je, da poseže v sestanih trenutkih po vseh kotih našega življenja in delovanja. Svetan trenutek je gotovo tedaj, ko se vzbujajo naravne sile. Zato poglejmo načinje, kje smo napredovali, kje načinje.

O napredku ne more biti posebnega govora. Napredovali smo sicer toliko, da ljudstvo — čita. Ni veliko sicer, a vsekakor pomemljiv korak, ker je čitajanje prva stopnja do duševne samostojnosti. In dolžnost vsega človeka je, delovati na to, da je samostojen in duševno svoboden. Človek ima pravico svoje moči svojemu želenemu in okoliščinam, prodan večinoma tudi jezik. Naj ima torej vsaj duševno svobodo. Ravna naj se po svojem najboljšem prepričanju, a ne po tem, kar mu pričovedujejo in lažjo razni prodani jeziki.

Da se to doseže, treba je čitati, mnogo čitati, treba je poznati tudi teme strani tega, kjer se mu jih sicer zakriva. Zato je čitanje tolike važnosti, da ga ne moremo ljudstvu dovolji priporočati. Kadar človek čita, mora tudi vedeti, kaj čita. Zato je velike važnosti, da si človek izbere tako čitivo, ki ga ne poudaja jednotransko, ampak vsestransko. Kar je odsodba vredno, se mora brezobzirno obosediti, pa naj tiči greh v emjah ali škratlu.

V tem klicu konča kromnikar in želi vsem čitaljem vesele praznike!

List, ki začeta jedno strugo, se mora absolutno zavreči, ker tak list zapazi na sebi le solnečna strana, povsod drugod pa blato. Zato se ogibljate vseh pristranskih listov, pa bili tisti socijalno-demokratični ali katoliški. Ti listi vas ne izobrazijo, ker porabljajo vse snov v polepšanje svoje struje: izobrazijo vas torej enostransko, a še tem ne objektivno.

Napredovali smo tudi v organizacijah, to je v naših Jednotah, ktere štejejo že le stevio članov. Le žal, da jih je toliko. Ali bi ne bila to importantna organizacija, da se vse združijo v jedno? In to bi se lahko doseglo.

Treba bi bilo le malo resne volje in nepristranskega delovanja. Saj imajo vsi. Jednotne za člane le naše ljudi, s katerimi bi se dalo lahko govoriti. Treba je opraviti tiste napaki, ki so jo zakrivili začetniki iz zgolj egoističnih namenov. Svetla vera nas uči, da je dal Bog človeku prostvo voljo, to se pravi: delaj, kakor hočeš, popolnoma

po svoji vesti. Sam si odgovoren za svoja dejanja in sam boste dajali od njih odgovor. Sila ni nikjer dobra. Kar je človeku zajamčil Bog, to bi mu lahko dovolila tudi pravila nekterih korporacij.

Onejevanje človeške svobode je v resnici krivica. To je vendar edina mrvice prostosti, ktere imamo. In prav bi bilo, da se jo spoštuje. Če kak član umre, ne boste dajali društveni obrat odgovora mesto njega, ampak on sam.

O kaken drugem napredku je težko govoriti. V nekaterih stvareh stojimo trdni kot skala (seve, kjer ni treba), v drugih pa lezenje malo nazaj. Je pač težko, pripraviti ljudi do napredka, ali vsaj do čistnega med nam.

Baš Glas Naroda je nedavno apeliral na javnost glede zadetve dveh duhovnikov. Ali se je kaj doseglo? Nič, prav nič. Opozoril je "Zvezdo slovenskih duhovnikov" na to — a se nikdo ne game. Pregovor sicer pravi: Qui tacet, consentire videtur (kdo molči, se zdi, da pritrja), a kromnikar ne verja temu. On je prepičan, da uvajajo krvico vse, a se nečesa boje. Česa? — to sem Bog ve. In časopis, ki bi imelo dolžnost energično nastopiti, tudi molči.

Vse molči in z molkom "fika" raztrgane razmere. A dolgo ne boste šlo tako. Seveda je lepše sedeti v miru in misliti si: kaj meni mar, naj boste, kakor hoče, da sem le jaz preskrbel. A to ne gre. Mi ne živimo, da počitamo, ker boste imeli po smrti dovolj počinka, ampak živimo, da delamo. To naj bi si zapomnili poklicani faktorji in prišli bolj pogumno in večkrat na dan. Kronikar ne mara nobenega žalitija; on hoče le pribiti, da se pri nas nič ne dela. In temu bodo pritrdili vsi, kteri motrijo z odprtim očesom naše razmere.

Tudi sploh se dela premalo. Do dnevnega druzštva imamo in vsako društvo zbere vsak mesec vsaj enkrat svoje člane. Kako so to lepe prilike, ljudi podučevati, izobraževati jih in navduševati za narodno stvar. A koliko se naredi narodnega dela? Nič, prav nič. Vsak podporno društvo bi bilo lahko zajedno zavorno, t. j. pevsko, dramatično ali glasbeno. Vsak član reprezentuje delavno moč takuj ali tam; nekje se že porabi. To bi ljudi vabilo in držalo skupaj, zajedno jih pa tudi izobraževalo in navduševalo. Tako pa ljudje ne dobe dovolj zabave, pa gredo po salouh, kjer se zapravlja denar in čas.

Še nekaj mi je na sreču, kar živo razsvetljuje našo nezavednost. Družba sv. Cirila in Metoda je eminentno narodno podjetje, ktero vzdržuje na stotine otrok in jih vzgojuje za svoj narod. A kako malo dobita ta družba podpora od nas ameriških Slovencev. Komaj vsak mesec se čita kak mal prispevki od posamezne bele vrane. In vendar: kako lahko bi mi to podpirali, ne da bi se komu kaj poznašo!

Recimo, da je vseh naših društvenih petnajst tisoč članov. Ta društva imajo vsak mesec po jedno sejo. Če bi deloval vsak član na mesec je leden cent za svoj narod, nabralo bi se vsak mesec nad 150 dolarjev, ktere bi lahko poslali v domovino. Jeden cent na mesec geto vsak upravičen. Človek ima pravico svoje moči svojemu želenemu in okoliščinam, prodan večinoma tudi jezik. Naj ima torej vsaj duševno svobodo. Ravna naj se po svojem najboljšem prepričanju, a ne po tem, kar mu pričovedujejo in lažjo razni prodani jeziki.

Da se to doseže, treba je čitati, mnogo čitati, treba je poznati tudi teme strani tega, kjer se mu jih sicer zakriva. Zato je čitanje tolike važnosti, da ga ne moremo ljudstvu dovolji priporočati. Kadar človek čita, mora tudi vedeti, kaj čita. Zato je velike važnosti, da si človek izbere tako čitivo, ki ga ne poudaja jednotransko, ampak vsestransko. Kar je odsodba vredno, se mora brezobzirno obosediti, pa naj tiči greh v emjah ali škratlu.

Velika moč je. Narava se ozivlja in opravlja v svoje pisano krilo. Kar živi, vse vstaja. Vstanimo tudi mi iz naše letarje in začinimo boljše in konstruktivne življenje. Doba naša je kratka. Ne prespimo jo, ne zamudimo jo, da nas ne bodo stara leta vpraševali, kaj smo delali v mladosti.

Zivljenje vstaja v naravi. Vstanimo tudi mi in začinimo z dvojno silo naše delo.

V tem klicu konča kromnikar in želi vsem čitaljem vesele praznike!

POZDRAV.

Pri odhodu v staro domovino podariljava vse prijatelje v Springfield, Ill., ter v Luzerne in Rhone, Pa., na káčeva vsem z Bogom!

New York, 11. aprila 1906.

Frank Wipotnik.
John Levstik.

NA PRODAJ.

je v Suhoru pri Metliku v Belokrajini lepa nova hiša s pripadajočimi njivami in vrtom, ležeča tukaj v državni ceste ravno pod cerkvijo, mimo ktere boste spomlad narejena nova cesta na državno cesto. Lepa prilika za podjetne ljudi. Vrednost skupno okoli 12,000 krovov v Belokrajini. Pogodbne po dogovoru.

Natančnosti izveste pri lastniku:
JAKOB PETROVIČ, trgovec,
Austria. Trebno, Dolensko.
(12-17-4)

Rojaki, naročajte se na "Glas Naroda", največji in najcenejši dnevnik!

"Zalosten je vel'ki te-den..."

Razlika med samskim in rodbinskim življenjem, ali nekdaj in sedaj.

West Hoboken, N. J.
April 1906 t. l.

VOICE OF THE PEOPLE,
New York City, N. Y.

I'll be there, Mary dear, I'll be there.

Where the fragrance of the rose fills the air;

'Neath the oak tree grand and tall, when the leaves begin to fall;

I'll be there, I'll be there, sweat Mary dear.

Mister Editer:

Tako sem vel pred leti in sedaj —

Mister Editer: I am there! Takrat še nisem bil oženjen in za Veliko noč kupešil sem na Bowery kaligrafijo napisane, zgoraj navedene verze ter sem jih poslal mojega tedanega dragi v sedanji nedragi starci.

Taka diferenca! To je vse, kar rečem. Such a difference. Želim, da bi znali igrat na diferenca — piano ali peti tenor, potem bi se kratkočasili, toda tako . . .

Ali veste v kakem tednu živimo, Mister Editer? V velikem tednu! Ve ste, kaj to pomeni, Mister Editer?

Odbor društva sv. Alojzija.

NAZNANIL.

Cenjenim rojakom Slovenecem in bratom Hrvatom naznjam, da sem preselil iz Cokedale, Mont., v East Helena, Mont., kjer boste otvorili dne 2. maja nov in fine urejen saloon.

Priporočam se vsem za obilen obisk.

(11-12-4) Geo. Lusin.

VABILO

k DRUŠTVENI VESELICI.

kteror priredi društvo sv. Alojzija št.

J. S. K. C. dne 16. aprila 1906, t. j.

v Veliki ponedeljek, v A. O. dvorani

na vogalu 9. v Washington ulici v

Braddock, Pa. Pričetek ob 1/28. ur

zvečer. Čisti dohodek je namenjen

za zidanj slovenskega doma. Vsled

tega vabimo vse rojake, ne oziraje se na to, so li družveniki ali ne, na go-

tovi poset.

Vstopnina 25¢, dame proste.

Za dobro postrežbo boste skrbel

Odbor društva sv. Alojzija.

NAZNANIL.

Udom kranjsko-slovenskega pod-

pornega društva sv. Petra in Pavla

št. 35 v Dumlo, Pa., se naznjam, da

boste dne 16. aprila zjutraj v tukaj-

šnji slovenski cerkvi sv. Jožefa skupna

splev, kjer boste obdržaval Rev.

Jožef Zalokar. Po pravilih društvenih

in Jednotnih opozarjanjih vse ude-

le iste udeležiti. Daleko oddaljeni

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minnesota.

Sedež v ELY, MINNESOTA.

URADNIKI:

Predsednik: MIHAEL SUNIČ, 421 7th St., Calumet, Mich.
 Podpredsednik: IVAN GERM, P. O. Box 281, Braddock, Pa.
 Glavni tajnik: JURIJ L. BROŽIČ, Box 424, Ely, Minn.
 Pomočni tajnik: ANTON GERZIN, 306 Pine St., Hibbing, Minn.
 Blagajnik: IVAN GOVŽE, Box 105, Ely, Minn.

NADZORNIKI:

FRAN MEDOS, predsednik nadzornega odbora,
 9478 Ewing Ave., So. Chicago, Ill.
 IVAN PRIMOŽIČ, II. nadzornik, Box 641, Eveleth, Minn.
 IVAN KERŽNIK, III. nadzornik, Box 138, Burdine, Pa.

POROTNI ODBOR:

JAKOB ZABUKOVEC, predsednik porotnega odbora,
 4824 Blackberry St., Pittsburgh, Pa.
 MIHAEL KLOBOČAR, II. porotnik, 115, 7th St., Calumet, Mich.
 JOSIF PEZDIRC, III. porotnik, 1401 So. 13th St., Omaha, Neb.
 Vrhovni zdravnik Jednote: Dr. MARTIN J. IVEC, St. Joseph's Hospital, Chicago, Ill.

Krajinska društva naj blagovolijo pošiljati vse dopise prem. mbe udov in druge liste na glavnega tajnika: GEORGE L. BROZICH Box 424, Ely, Minn., po svojem tajniku in nbenem drugem.

Denarnice pošiljajo naj blagovolijo krajinska društva na blagajniku: JOHN GOUZE Box 105, Ely Minn., po svojem zastopniku in nobenem drugem. Zast. pričniki krajinskih društev naj pošljajo duplikat vsake pošiljatve tudi na glavnega tajnika Jednote ali posameznikov.

Naj se pošljajo na predsednika porotnega odbora: JAKOB ZABUKOVEC, 4824 Blackberry St. Pittsburgh, Pa. Pridejani morajo biti natančni podatki vsake pritožbe.

Društveno glasilo je: "GLAS NARODA".

DROBNOSTI

KRANJSKE NOVICE

Naslini prisiljenec. Dne 26. marta je vzel pažnji Papež prisiljenec Turku na Selu steklenico žganja. Radi tega sta nahajskala prisiljenec Turk in Egger prisiljenec, da so vstavili delo in so zahtevali, naj se jih pelje domov. Na dobrohotno prigovarjanje pažnjika Umka in Papeža so začeli prisiljenec in delom zoper, Turk je pa pobegnil proti Mostom. Umek je tekel za njim, a Turk se mu je uprl in grozil, da ubije njega in Papeža. Le v veriko silo se je posrečilo ukrotiti predrznega prisiljenca. Na vozlu so ga moralni peljati nazaj v prisilno delavnic.

Umor iz ljubosumnosti. V Vnjanjih, okraj Litija, živi 35 let staro vodovalna Marijana Ulčar v ugodnih prenosov ženskih razmerah. Pred enim in pol leta ji je mož umrl, zapustivši ji cel nedoraslih otrok. Kmalu po moževi smrti je vdove pribel zasedlosti 20-letni kočevarjev sin Fran Bratun, a Ulčarjeva ga je zapodila in pričela razmerje z naddelavcem Jožefom Prošekom iz Laz. Ko je to Bratun izvedel, je mislil na načrtevanje. Ko sta se Ulčarjeva in njen ženin vrnili iz semnja 26. marta iz Litije domov in stopila v stanovanje Ulčarjeve, je Bratun skozi okno dvakrat ustrelil na Prošekoma, ne da bi ga bil zadel.

PRIMORSKE NOVICE

Tatovi v Trstu. Neznani tatovi so udri v trgovino v obuvnemu Fr. Mikuliču v ulici Caprin ter pobrali 34 parov čevljiv, vrednih 356 kron.

Požar. V Ločniku je hatal ogenj pri posestniku Iv. Fornazarju. Zgorel je hlev s krmno vred. Zgorela je tudi jedna krava.

Pet na enega. V Mirni pri Goriču je v gostilni pet rokodelcev napadlo Frane Ciana in ga hudo ranilo. Cian pravi, da so se vrzili nanj brez povoda. Junaki so tile: Rebek, Marušič, Pavlin, Fratnik in Tomšič, vsi 20-letni mladiči.

STAJERSKE NOVICE

Zadušila sta se v Trbovljah v rudniku paznik Čuren in delavec Kanižar, in sicer s strupenim zrakom. Prvi je zapustil pet, drugi sedem nepreklicnih otrok.

Samoumor. Dne 28. marta je umrl v Mariboru l. 1884 rojeni profesorski Herman Levičnik, ki se je dne 25. marta zastrupil s fosforom. Zdravnik ga ni mogel več rešiti. Vzrok: slabno napredovanje v študiju.

Samopomor. Dne 28. marta je umrl v Mariboru l. 1884 rojeni profesorski Herman Levičnik, ki se je dne 25. marta zastrupil s fosforom. Zdravnik ga ni mogel več rešiti. Vzrok: slabno napredovanje v študiju.

Desno roko je zmečkal stroj ključavnitarju Jakobu Arnušu v delavnici ženin Železnice v Mariboru.

Sleparka. V Leki pri Žusunu na Stajerskem je živilo zadnji čas neko 21letno dekle, ki se je izdajalo za poslovnega ekspeditorja in ženo finančnega pažnika. Pravila je, da se piše Marija Koren ter je izvršila več sleparji. Ko so jo aretovali, je pokazala poselsko knjižico, glasečo se na Marija Knida iz Istre.

Denar je ponarejal Franc Zorman v Zupčicnah na Stajerskem. Tudi neke tatinke stvari ima na vesti. Mož je sedaj že na varnem.

Dva nezdana mrtvaca so našli v nemem gozdu pri Sv. Križu nad Mariborom. Trupli sta moškega in ženske iz meščanskih krogov ter sta lezali že gotovo dalje časa v gozdu, ker so ju lisice strahovito oglodale. Moživo je zaznamovan z "H. O." Skoraj gotovo je bil zaljubljen par, ki si je sam končal življene.

Zadušil se je v Celju posredovalec zemljišč Julij Plautz, star 63 let. Ta je bil že daje časa bolan in ležal v postelji, a je zgorčo cigaro v roki zaspal. Smodka je užgaladejo in vsled nastalega dima se je bolnik zadušil.

Aretovali so v Celju 28letno dekle Rozo Vidmar iz Postojne, ker je na sumu, da je svoji gospodinji Zandonti pokračila več perila.

Mlad goljufica. Nedavno je prišla neka mlada, edino oblečena deklina s klobukom na glavi v gostilno "Prešernov hram" v Rožnih ulicah v Ljubljani. Zahtevala je zanjuk. Ko je na sumu, da je svoji gospodinji Zandonti pokračila več perila.

Mlad tatič. Pri okrajnem sodišču v Slov. Bistrici je bil zaprt radi tativne 12letni viničarjev sin Jurij Pliberšek. Due 25. marta pa je izkušal pobegniti skozi okno, a je pri tem padel tako nesrečno, da si je zlomil desno nogo v stegnu. Prepeljali so ga v mariborsko bolnišnico.

Suroveži. V nedeljo, dne 11. marta so prišli bratje Ivan, Franc in An-

Nagajiva ura. V Zgornji Radgoni so ljudje ravno sedeli dne 22. marca zvečer pri večerji, ko začne biti ura v cerkevem zvoniku. Bila je sedem, osem, dvanajst, a še ni bilo konca. Bila je naprej in naprej, dokler se ni ustavila pri 63. udarcu. Ljudje sedaj premisljujejo o vzrokih tega pojava. Morda bodo srečolove stavili št. 63.

KOROŠKE NOVICE

Utonila je v soboto 24. marta triletna hčerka posestnika Antona Milčenberga v Dolah v Ziljski dolini. Otrok je žel v snegu k bližnjemu potoku. Stopila je prebično k bregu, sneg se je udrl in ubog revše je zginilo pod snegom v vodo. Našli so jo po dolgem iskanju.

RAZNOTEROSTI

Junački zdravnik. V neki londonski bolnišnici se je dne 16. marta vršila ravno težka in nevarna operacija, ko je nastal v hiši ogenj. Vsak gibljaj zdravnikov bo provzročil takojšnjo bolniščko smrt. Zato so nadaljevali z operacijo, akoravno se je ogenj pričkal tudi že dvorane. Ko so začeli egnjegasile metati velike množine vode v dvorano, so sneg držali nad mizo dežnik. Slednji je bil bolnik obvezan in odnešen iz dvorane. Malo minut pozneje se je udrla streha.

Poneveril je 500,000 do en milijon mark v Hanoveru na Nemškem menjalniku. Pojavil se je vodja gozdarskega oskrbnika v Sarajevu, Denecete.

Odkrivjanje srbskega kneza. Knez Arsen brzjavljav kralju Petru, da ga je imenoval car Nikolaj za polkovnika in mu dovolil, da nosi do smrti uniformo svojega polka.

Bolezen strpnjenja tilmika je širok v Šleziji.

Proti tobaku. V Bratu se je zapriselgo do 600 deklej od 16. do 19. leta, da ne marajo govoriti z nobenim takim fantom, ki kadi tobak. Pravijo, da je ta dekleški zlep na tamozno možko mladino zelo vplival in da so mladienički sklenili pustiti cigarete. Tamozna tobačna tovarna pa občutno znatno škodo.

Dvajset let zaročena. Major Rudolf pl. Milič v Budimpešti se je bil zajubil kot častnik v meščansko Etelko Mueller in se z njim zaročil. Poročiti se nista mogla, ker ni bilo kaveje. Tako sta ostala zaročena 20 let, zdaj pa je prosil Milič za dovoljenje popoke brez kaveje cesarja samega. Temu je bila zvestoba všeč in je dovolila.

Zensko vseučilišče so osnovali leta 1906 v Tokiju. Tu se ponujajo žene in dekleta v angleški in domači literaturi, o domačih poslih, politični ekonomiji, meščanskih pravicah, filozofiji in higiieni. Doba obiskavanja traja 3 leta, a sprejemajo se žene in dekleta, ki so izpolnila 17. leta.

Švedski punč. V Švediji govorijo sedaj že prebilavstvo samo o punču. Vse je silno, ogorčeno, ker je povlaščena voda davek, ki ga je bilo treba preplačati na pamč. Pri litri punča se je plačevalo prej 60 evrov davka, a po novi naredbi 90. Švedom je ta pijača zelo priljubljena.

Zapuščina velikega pariškega rabina. V Parizu je umrl nedavno veliki rabin francoskih Židov Zadok Kahn in zapustil gotovega denarja manj kakor 14 milijonov frankov. K temu se pridružujejo še dve veliki hiši v Parizu in dvoje letnih bivališč v Normandiji. O tem pa ne poročajo niti živilišči Židovskih listi. Seveda je tako ti samo imeti kriščanskim dnešnikom, svojim jih pa privočajo.

Grozovit umor. V Janovicih v Šežijski so kmeta Konivico ujegova žena, ki obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Misteriozen dogodek babice. V ogrskem mestu Nyiregyhaza je 27. marca doživel nekaj babica sledajo dogodek: Prišel je k njej nek zelo elegantno opravljen gospod in jo pozval, naj gre z njim, ker leži njegov soprog v porodniških bolečinah. Babica je šla z njim in sta se v kočiji peljala v grad, oddaljen kačo uro od mesta. Babica stopi v grad in jo pelje v sobo, kjer je ležala na porodniški postelji 16letna dekle. Vsi navzoči v gradu so imeli maskne na obrazu in babica je takoj slutila temne reči. Jeden navzoči pa ji je zagrozil z revolverjem, če da je tako istrel, aki ne pomaga pri porodu. Babica je res interveniral in v teku noči je dekleca povila dečka. V grozo babice pa je bila jih privočena.

Grozovit umor. V Janovicih v Šežijski so kmeta Konivico ujegova žena, ki obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zapuščina velikega pariškega rabina. V Parizu je umrl nedavno veliki rabin francoskih Židov Zadok Kahn in zapustil gotovega denarja manj kakor 14 milijonov frankov. K temu se pridružujejo še dve veliki hiši v Parizu in dvoje letnih bivališč v Normandiji. O tem pa ne poročajo niti živilišči Židovskih listi. Seveda je tako ti samo imeti kriščanskim dnešnikom, svojim jih pa privočajo.

Švedski punč. V Švediji govorijo sedaj že prebilavstvo samo o punču. Vse je silno, ogorčeno, ker je povlaščena voda davek, ki ga je bilo treba preplačati na pamč. Pri litri punča se je plačevalo prej 60 evrov davka, a po novi naredbi 90. Švedom je ta pijača zelo priljubljena.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Zadnja žalost. V Šežijski so načrtevanje začeli včasih, da se ženičkih bolečin, ki jih obiše njegov harem, nositi imetstre ali tete emira. Afganistanke so navdušene, ker se bodo snele imenovati članici kraljeve rodbine.

Dolg jezik.

Roski napisal Anton Čehov.

Natalija Mihaelovna, mada ženka, pride v jutru domov iz Jalte in prioveduje, sedeča za mizo, svojemu možu, o žudečini, ktere je videla v Krimu. Njen mož opazuje veselo in nečisto razburjen obraz, posluša in tupača kaj pozpravi.

"Pravijo, da je tam življenje zelo drago," reče med drugim.

"Kaj naj ti rečem? Po mojem mnenju je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to seveda drago. To je neizrečeno drago, toda, Vasička, kaj dašti zagore?"

Natalija Mihaelovna napravi zanitljiv obraz in stresce glavo. "Čisto navadni Tatari, nis posebenega," pravi ona. "Sploh sem jih pa videla samo zato, čisto površno; pokazali so mi jih, a nisen pačila na nje. Jaz sem imela vedno predskole proti vsem Čečenom, Grkom in Maumom. Pravijo, da so strašni Dni Juanii."

"Mogoče! Toda so tudi také lahkomislije ženske, ktere — — —"

Natalija Mihaelovna skoči napagama pokone, prav kot bi se domisila nadaj strašnega, zre pole minute pristrasena na svojega moža in pravi, povarjanjajoč vsako besedo:

"Vasička, jaz ti hočem povedati, kako ne-mo—ra—ne—so ženske. Ah, kako neuravno. Ne mogoče priprioste, ali iz srednjih trgov, ampak aristokratije, te naplume, fane digne! To je pregozno! Svojim očem aisen verjela in do smrti tega ne pozabim! A i je mogoče, da se človek tako spozabi, da — ah, Vasička, jaz rajši ne govorim o tem. Vzem postavim mojo spremjevalko; ta ima čednega moža, dve otrok, pripada dostopni družbi, vedno se kaže svetinja in — — — ponisi si, toda, očka, to ostane med nama! Ali mi dačasno beseda, da nobenemu ne pove?"

"Kaj pa vendar misliš? Seveda ne povem nikomur."

"Tvojo časino besedo? Torej čuj!

Jaz ti verjamem!" Mala žena pololi vilice, napravi skrivnosten obraz in začne šepotati:

"Pomisi sledi: Ta Julija Pjetrovna napravi nekega dne izlet v gor. Bilo je prefarseno vreme. Kraljica je s svojim spremljevalec pred mejo, jaz pa malo za njo. Ko smo prejeli tri ali štiri vrste, zakriči naenkrat Julija — razumeti, Vasička? — in se prime za prsi. Nje Tatar je zgrabil okrog pasa, ker bi bila drugačna podla iz sedla... Jaz pride s svojim voznikom do nje. — Kaj je? Kaj ti je?"

"Ah, jaz umiram!" zakriči. "Meni je slabo. Jaz ne morem dalje."

"Predstavljaj si moj strah."

"Potem gremo nazaj," pravim jaz.

"Ne, Natalija," odvrne ona, "jaz ne morem nazaj; če napravim še jeden izkorak, umrem od bolečine."

"Prosi me in nagovarja, naj se vrnam v mesto in ji prinesem Baldrijanski kapie."

"Čakaj malo, jaz te ne razumen," pravi mož, gladeč si svojo glavo, "prej si reka, da si videla te Tatare le zdaleč, zdaj pa pripoveduješ o nemem Sutimanu."

"Ah, ti loviš zopet besede", odvrne žena, nabirajoč čelo v gube in malo v zadregi. "Taega nezaupavam ne prenam! Tega ne trpm jaz! Kako neumno, kako neumno!"

"Jaz te ne lovim, jaz te ne razumen po mnenju," zakriči mi prav laži? Če so te Tatari vodili, naj bode. Bog s teboj! Toda zakriči ti golli izgovori!"

"Smešen človek si ti!" zakliče jenožena žena. "Na Sutimanu biti ljubosumen! Jaz sem radovalna, kako bi šel ti brez voznika v gore, prav res sem radovalna! Če ne razumenem tamošnjega življenja in ga ne pojmis, rajoč moči. Molčan bi rajši, brez vodnika se ne napravi tam koraka!"

"Gotovo ne!"

"Prosim, brez tega ironičnega smehlanja. Jaz nisem morala kot Julija, jaz jo tudi ne zagovarjam, toda jaz... pss! Cetudi se ne delam za svetnico, toda tako daleč se pa le ne spozabim. Moj voznik si ni prav nivedovol. Ne! Pri Juliji pa je sedel Mamet ulič ur, jaz pa nisem pozanal kaj tacega. Ko je odbila jednjasta ura, sem začlila: "Sutiman, glejte, da zginetet!" In moj bedasti Tatar je odšel. Os se me je kar naravnost bal. Kakor hitro je rekel kaj o plati, vzklopila sem: "Kako? kaj? kaj?" Potem pa je postal od straha ves bleđ. Hahaha! Njegove oči so bile črne kot oglje, njegov tatarski tem listu zasramovanje demokratične

držav tako neumem, smešen... Jaz sem raznula brzdati ga!"

"To si lažko mislim," mrmita mož in vtri skrivnostno droblje pod prstni.

"To je nerumno, Vasička, jaz vem, kako postranske misli imas ti, vem, kaj misliš, toda zagotavljam te, da si še, kar se ji sicer ni toliko poznal, ne mcesar dovolil z menoj med izleti. Če smo si postavim v gore ali k vodopadu U-Za, rekla sem mu: "Julijan, za mano!" in ubožen je jahal vedno za meno... "Ti ne smes pozabiti, da si le Tatar in da sem jaz živnjega svetnika! Hahaha!"

"Pravijo, da je tam življenje zelo drago," reče med drugim.

"Kaj naj ti rečem? Po mojem mnenju je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem se življeno obrne, naredi prestrašen obraz in ſepeč:

"Ah, toda Julija, ta Julija, jaz razumen, Vasička, človek se hoče razvedri in ſepeči in spodeti za praznute nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako strašno, kot se ga slika. Jaz sem imela postavim z Julijo Petrovno zelo ugodno in dostopno sobo za dvanaest nobljivo na dan. Vse je odvisno od tega, kako si človek zna gospodariti, moj tujdeček. Seveda, že hoče napraviti iz et v gore, postavim na Aj-Petri, si vzame konja in vodnika, potem je to pretirano, očka, hudi ni tako straš

Prvi bolnik.

(Po českem.)

Z doktorjem B. se snidem včasih štirkrat na dan, včasih se zopet ne vidim več nedelj. On bivadalec od mene, v popolnoma nasprotnem delu mesta, in ker je spretan zdravnik, je lahko umet, zakaj se ne shajava redno. Vsačado more lažje ukrasti si kaj česa, nego zdravnik. Prostti čas zdravnikov in njegov počitek je odvisen od njegovih bolnikov.

Ko drug drugega ne vidiva, ko zopet veva edno vrsto dogovor in novice, tater naju zanimajo, piševo si:

"Jutri večer dne tega in tega ob navadni uri v tej in tej pivnici. Ali gotovo?"

In ta "gotovo" podčrtava tolrikat,

Tedaj se vedno sinudeva, ta večer je nama praznič. Prineseva si boljših smodcev, okazeva si kaj boljšega za večerjo in vpletava se v živahen razgovor. Ume se, da novice in dogodki se manjajo le na osobe in rodbine, ktere so nama dobro znamene.

Včasih je bolj veselo, boj živo, včasih zopet bolj žalostno, mirno.

Zadnjč sva se sešla pred tednom. Vajen sem, da moj prijatelj pride ali ob času, ali tudi pol ure pozneje, kakor sva se dogovoril. Ali tukrat gledat sem ne prenehoma na uro. Prijetelj sem ob osni ur, a sedaj bliža se že enajsta. Samo koško dela mi da, da bi mi ohranil njegov običajni stol poleg sebe. Vsak trenotek ga kdo pride in ga hoče odneti; neprerogama moram praviti, da je zaseden. Ali zakaj ne pride? Ni dobil mogovre moje dopisnice? Je-lji razumel drugo gostilnico? Iz B. bi lahko bil zopet tučaj.

No, konečno vendar le. Zopet me ne more najti. "Psi, doktor!"

"Servus!" poda mi roko, sleče svrnik in ga obesi na drog, kjer je že visele šest zimskih sušenj v svrnikov.

"Torej sedi že enkrat. Od osme ure ti hranim stol, a konečno ti ga še svamo."

"Že tako dolgo si tukaj?"

"No!"

"Si že večerjal?"

"Kdaj že! A da nisi tako dolgo prisel!"

"Musil sem se pri bolniku."

"Toliko časa pri jednem bolniku?"

"Od pol osme."

"Cete štiri ure? Gotovo si čakal, da popolnoma okrevata?"

"Da umre!" odgovoril je tiho in počasi ter obrezuje smodko.

"Ali je bolnik san Željel, da bi ostal pri njem?"

Pritislivi z glavo, začiga si smodko.

"Vendar je bil visok bolnik?"

pozvedoval sem.

S trpkim nasmehom je zginal z ramenj. "Visok? — Kolov imam, kam bi stonil glavo, ne gre v bolnico, javno bolnico, med reževe?"

"Ti prihajaš iz bolnice?"

"Da, saj ves, da tja nisem šel kot zdravnik — tam imajo dovolj zdravnikov; šel sem le obiskat bolnika, ker me je želel."

"Kakega bolnika? Morda katerga izmed naših nekdanih sošolev?"

"Ne, žensko!"

"Aha!"

"No, ne misli na kako dijaško ljužbenec. Za svojih študij in za svoje dijaške prafese po doktoratu v raznih takojšnjih bolničnih sem lečil na tisoč bolničev, boljšev na bolničnih razne vrste. Ali teh na mislim. Vsi ti priponemeli so k razvitku in dopolnjevanju moje zdravniške stroke. Mislim samo ene, ki so bili posredovatelji mojega vsečanja kralja. In te računam eden na dobi, ko sem se bil pred sestimi leti nasebil v gorskem mestcu na deželi, da bi tam uporabljao svojo zdravniško prakso in skrbel za svoje življence. Bili so to eduni občiniti, ko sem v svojem skromnem stanovanju razložil svojo bogato pohištvo, najslabše v spalnici in v čakalnici za bolnike, — in ko je domovnik pribival v ponosni samozavesti črno desko na vrata, na kateri se je bliščalo s zlatimi črkami moje ime in ure, kedaj lečim. Polno ljudij, meščanij z otroci, čitalo je moj napis. Noča že zastrela žena si ga je tudi privočila, a potem nagnila glavo in tih vzdahnila. Zdela se mi je, kakor bi čitala mojo osodo, kakor bi me pomilovala. Ali njen vzdih je značil nekaj drugega. Imela je sina, jednega sina. Dobro se je učil, izbral si je tudi zdravniško stroško. In vedno si je zmisila, reva, kačko bode srečna, ka ga pride kdaj obiskat, in bude čitala tako zlatko desko svojega sina — doktorja. Da, ima verež podobno desko, i pozlačene črke ima, ali pribita je na želenem kružu na grobovih."

Duri mojega stanovanja se odpro in domovnik vstopi. Sežem v žep, da bi mu plačal delo.

"Zato ne prihajam sem, gospod doktor," odvrne mi, "pri nas se takih malenkosti ne plačuje. Nismo v Pragi."

"Vsekako rad dobro plača, komur se pribija firma, da bi se podjetje dobro posrečilo."

"Jaz nisem stiskal o tem; ali če že mislite, o tem pozneje. Ali tukaj je sluga iz tovarne, da bi hitro blagovili priti h gospodu oskrbniku."

"Kdo je tam zbolel?"

"Hčerk; imajo samo njo."

"In kod pride tja najprej? Neznan sem še tod."

"Sluga čaka; on vas odvede."

Prvi bolnik! Ne moreš si slikati, kaj se je godilo tedaj z menoj. — Ko stopi novomenski prvič na propovednico pred polnim hramom božjim, ne ozé se mu bolj prsa; do stopi něčelj priča na katedri pred svoje něčene, ne treso se mu tako noge; in ko krmar povisan v kapitana, prvič daje povejte vzdigniti maščka in odpiti na daljno cesto, ne bije mu tako srce, kakor se je meni zdele, vstopiščem v krasno stanovanje, kamor so me klicali. Kakšne so bile osobe, skozi ktere sem šel, se mi vem. Dobrodošlega so me zvali, ali kaj sem pri tem govoril, ne vem. Mnogi ljudi je bilo prisotnih, morda celo sorodstvo. Kdo je bil oče, kje je stala mati, ne vem. Videl sem samo, da oči vse so bile uprete v moje milado obližje.

Odlizoči svrnik in klobuk, pristopim k postelji med prekritim okni. Bilo je pol-temno. Ozrem se na pregrinjalna — in nakrat stegnilo je deset redi in odstranila pregrinjala. Potem se obrnem k prvemu svojemu bolniku. Krasna deva, kakor so mi povedali, še le petnajst let stara, ali razvita kakor osemajstetno dekle, vzdigne krasno glavico, katero so krasili gosti črni lasje, upre v me svoje otočje oči kakor dva oglja, stegne proti meni belo polno ročico, kakor bi vedela, kaj je prvo zdravnikovo delo. Roko vzameš med svoje prste, da bi jej potopal žilo.

"No, malo mrzlice. Nasledes prehajenja."

"Jaz sem ti pravila!" je bedovala za menoj neka gospa, najbržje njeni mati. "Včeraj si prišla, Milka, vse razgreta in si šla brez klobuka na altano. Ne bode slabše, gospod doktor!"

"Potrudim se, da bi bilo zopet dobro. Zapišem jej nekaj prško夫"

"Ali morda utegne biti ta mala mrzlica kar hrude bolezni, gospod doktor?" vpraša skrbljivo njen oče.

"Samo ohranite mi jo, gospod doktor, in zahajevanje, česar želite. Samo ohranite mi jo!" pripooral mi je star in naguben gospod s popolnoma golem glavico. Ako bi imel lase, moral bi jih že tudi barvati kakor sive sive. Najbržje bil je dedek te razvijajoče se evetice. Molte stisnen mu roko, da bi se pomiril, napisem zdravilo in se poslovim. To je bilo poklonov in pozdravjanja!

"Ali meni ne daste roke, gospod doktor?" odzval se je detinski, naini glasek iz postelje.

"No, poglejte, je že vesela!" Priščotim hitro k postelji in stisnem nezno gorko ročico. Med otroci moramo biti otroci.

"Češ Štiri dni je Milka okrevala in dobiti, že tudi barvati kakor sive sive. Najbržje bil je dedek te razvijajoče se evetice. Molte stisnen mu roko, da bi se pomiril, napisem zdravilo in se poslovim. To je bilo poklonov in pozdravjanja!

"Ali meni ne daste roke, gospod doktor?" odzval se je detinski, naini glasek iz postelje.

"No, ne misli na kako dijaško ljužbenec. Za svojih študij in za svoje dijaške prafese po doktoratu v raznih takojšnjih bolničnih sem lečil na tisoč bolničev, boljšev na bolničnih razne vrste. Ali teh na mislim. Vsi ti priponemeli so k razvitku in dopolnjevanju moje zdravniške stroke. Mislim samo ene, ki so bili posredovatelji mojega vsečanja kralja. In te računam eden na dobi, ko sem se bil pred sestimi leti nasebil v gorskem mestcu na deželi, da bi tam uporabljao svojo zdravniško prakso in skrbel za svoje življence. Bili so to eduni občiniti, ko sem v svojem skromnem stanovanju razložil svojo bogato pohištvo, najslabše v spalnici in v čakalnici za bolnike, — in ko je domovnik pribival v ponosni samozavesti črno desko na vrata, na kateri se je bliščalo s zlatimi črkami moje ime in ure, kedaj lečim. Polno ljudij, meščanij z otroci, čitalo je moj napis. Noča že zastrela žena si ga je tudi privočila, a potem nagnila glavo in tih vzdahnila. Zdela se mi je, kakor bi čitala mojo osodo, kakor bi me pomilovala. Ali njen vzdih je značil nekaj drugega. Imela je sina, jednega sina. Dobro se je učil, izbral si je tudi zdravniško stroško. In vedno si je zmisila, reva, kačko bode srečna, ka ga pride kdaj obiskat, in bude čitala tako zlatko desko svojega sina — doktorja. Da, ima verež podobno desko, i pozlačene črke ima, ali pribita je na želenem kružu na grobovih."

Duri mojega stanovanja se odpro in domovnik vstopi. Sežem v žep, da bi mu plačal delo.

"Zato ne prihajam sem, gospod doktor," odvrne mi, "pri nas se takih malenkosti ne plačuje. Nismo v Pragi."

"Vsekako rad dobro plača, komur se pribija firma, da bi se podjetje dobro posrečilo."

Odlizoči svrnik in klobuk, pristopim k postelji med prekritim okni. Bilo je pol-temno. Ozrem se na pregrinjalna — in nakrat stegnilo je deset redi in odstranila pregrinjala. Potem se obrnem k prvemu svojemu bolniku. Krasna deva, kakor so mi povedali, še le petnajst let stara, ali razvita kakor osemajstetno dekle, vzdigne krasno glavico, katero so krasili gosti črni lasje, upre v me svoje otočje oči kakor dva oglja, stegne proti meni belo polno ročico, kakor bi vedela, kaj je prvo zdravnikovo delo. Roko vzameš med svoje prste, da bi jej potopal žilo.

"No, malo mrzlice. Nasledes prehajenja."

"Jaz sem ti pravila!" je bedovala za menoj neka gospa, najbržje njeni mati. "Včeraj si prišla, Milka, vse razgreta in si šla brez klobuka na altano. Ne bode slabše, gospod doktor!"

"Ali morda utegne biti ta mala mrzlica kar hrude bolezni, gospod doktor?" vpraša skrbljivo njen oče.

"Samo ohranite mi jo, gospod doktor, in zahajevanje, česar želite. Samo ohranite mi jo!" pripooral mi je star in naguben gospod s popolnoma golem glavico. Ako bi imel lase, moral bi jih že tudi barvati kakor sive sive. Najbržje bil je dedek te razvijajoče se evetice. Molte stisnen mu roko, da bi se pomiril, napisem zdravilo in se poslovim. To je bilo poklonov in pozdravjanja!

"Ali meni ne daste roke, gospod doktor?" odzval se je detinski, naini glasek iz postelje.

"No, ne misli na kako dijaško ljužbenec. Za svojih študij in za svoje dijaške prafese po doktoratu v raznih takojšnjih bolničnih sem lečil na tisoč bolničev, boljšev na bolničnih razne vrste. Ali teh na mislim. Vsi ti priponemeli so k razvitku in dopolnjevanju moje zdravniške stroke. Mislim samo ene, ki so bili posredovatelji mojega vsečanja kralja. In te računam eden na dobi, ko sem se bil pred sestimi leti nasebil v gorskem mestcu na deželi, da bi tam uporabljao svojo zdravniško prakso in skrbel za svoje življence. Bili so to eduni občiniti, ko sem v svojem skromnem stanovanju razložil svojo bogato pohištvo, najslabše v spalnici in v čakalnici za bolnike, — in ko je domovnik pribival v ponosni samozavesti črno desko na vrata, na kateri se je bliščalo s zlatimi črkami moje ime in ure, kedaj lečim. Polno ljudij, meščanij z otroci, čitalo je moj napis. Noča že zastrela žena si ga je tudi privočila, a potem nagnila glavo in tih vzdahnila. Zdela se mi je, kakor bi čitala mojo osodo, kakor bi me pomilovala. Ali njen vzdih je značil nekaj drugega. Imela je sina, jednega sina. Dobro se je učil, izbral si je tudi zdravniško stroško. In vedno si je zmisila, reva, kačko bode srečna, ka ga pride kdaj obiskat, in bude čitala tako zlatko desko svojega sina — doktorja. Da, ima verež podobno desko, i pozlačene črke ima, ali pribita je na želenem kružu na grobovih."

Duri mojega stanovanja se odpro in domovnik vstopi. Sežem v žep, da bi mu plačal delo.

"Zato ne prihajam sem, gospod doktor," odvrne mi, "pri nas se takih malenkosti ne plačuje. Nismo v Pragi."

"Vsekako rad dobro plača, komur se pribija firma, da bi se podjetje dobro posrečilo."

Odlizoči svrnik in klobuk, pristopim k postelji med prekritim okni. Bilo je pol-temno. Ozrem se na pregrinjalna — in nakrat stegnilo je deset redi in odstranila pregrinjala. Potem se obrnem k prvemu svojemu bolniku. Krasna deva, kakor so mi povedali, še le petnajst let stara, ali razvita kakor osemajstetno dekle, vzdigne krasno glavico, katero so krasili gosti črni lasje, upre v me svoje otočje oči kakor dva oglja, stegne proti meni belo polno ročico, kakor bi vedela, kaj je prvo zdravnikovo delo. Roko vzameš med svoje prste, da bi jej potopal žilo.

"No, malo mrzlice. Nasledes prehajenja."

"Jaz sem ti pravila!" je bedovala za menoj neka gospa, najbržje njeni mati. "Včeraj si prišla, Milka, vse razgreta in si šla brez klobuka na altano. Ne bode slabše, gospod doktor!"

"Ali morda utegne biti ta mala mrzlica kar hrude bolezni, gospod doktor?" vpraša skrbljivo njen oče.

"Samo ohranite mi jo, gospod doktor, in zahajevanje, česar želite. Samo ohranite mi jo!" pripooral mi je star in naguben gospod s popolnoma golem glavico. Ako bi imel lase, moral bi jih že tudi barvati kakor sive sive. Najbržje bil je dedek te razvijajoče se evetice. Molte stisnen mu roko, da bi se pomiril, napisem zdravilo in se poslovim. To je bilo poklonov in pozdravjanja!

"Ali meni ne daste roke, gospod doktor?" odzval se je detinski, naini glasek iz postelje.

"No, ne misli na kako dijaško ljužbenec. Za svojih študij in za svoje dijaške prafese po doktoratu v raznih takojšnjih bolničnih sem lečil na tisoč bolničev, boljšev na bolničnih razne vrste. Ali teh na mislim. Vsi ti priponemeli so k razvitku in dopolnjevanju moje zdravniške stroke. Mislim samo ene, ki so bili posredovatelji mojega vsečanja kralja. In te računam eden na dobi, ko sem se bil pred sestimi leti nasebil v gorskem mestcu na deželi, da bi tam uporabljao svojo zdravniško prakso in skrbel za svoje življence. Bili so to eduni občiniti, ko sem v svojem skromnem stanovanju razložil svojo bogato pohištvo, najslabše v spalnici in v čakalnici za bolnike, — in ko je domovnik prib

Mrtva srca.

(Povest, spisal dr. Ivan Tavčar.)

(Nadaljevanje.)

Ojačala se je: "A jaz se ne bom ata, ne!"

Srpo ga pogleda, tako da Ernest Malec nehotič zopet sede.

"Sedi tudi ti! Metka! Moj Bog, saj ti še povedal nisem, kdo te hoče. Ti pa hočeš takoj vse preobrniti, voz in voznika!"

"Kdo je? Še vedeti nečem! Malo me je skrbi!"

Prične jezno hoditi po sobi. Staremu upade sreca.

"Poslušaj me vendor, prepelica moja! Poslušaj me vendor!"

"Nečem!"

"Sodar bi te rad, in to je vendor tehten ženin!"

"Sodar, sladko-dišeči tisti notar?"

"Kaj notar! Ta je še otrok in zate ni. Ali vzel bi te stari, Lovre Sodar. Dobra duša je in, kar je še bolje, pole ne ima vreče in shrambe. V svilo te bo oblačil ter ti plesal čisto po svoji volji. Okrog prstov si ga boš ovila in dobro življenje bož imela. In to je glavnata stvar!"

Mata postoji pred njim. Ne odgovori mu takoj. Srd ji dviga pesi in z blešečimi očmi zre na svojega roditelja.

"Stari Sodar?" vzklikne zaničljivo s suhotno zvenecim glasom. "Vi bi me radi spečali, ata, kakor možete udebeljene živinice iz bleta! In Vi ste misili, da se bom v resnici dala položiti in tehtnico, da me prodaste, kakor voga starega blaga! Rajha grem služiti, beračit po svetu, nego bi se u dala temu staremu gresniku!"

Tik nje na mizi je stala kupka. V srudu svojim jo pograbi ter trvšč po teh in na drobne kose se je razbila.

"Rajha grem beračit! In ta človek, ki mi je že od nekdaj takoj neprijeten z debelimi svojimi očmi. Prodati me hocete!"

Z belimi zobjami si grize ustna.

"Počakaj no, Metka, da ti povem in razložim. Ne bodi, kakor vrelo mleko, ki takoj preki. Naj ti povem!"

"Rada bi vedela, kaj mi imate tu pripravljati," odgovori hči trpko. "Vi me hočete prodati, a jaz se prodati ne dam. To je vsi v drugačje! Da me le Filip ljudi!"

"Dekle, ti si popolnoma zblaznil! Moj Bog, ali sem bil spleš! Da bi ga bil pastil v Rusijo, v Sibirijo, ali tja, kjer je večini led in sneg! Da nisem oziroma nješar!"

Obstala je pred njim.

"In kaj potem?" vpraša ostro.

"Imel sem nesrečne kupčije. In sedaj, da ti povem resnico, je zapravljeno vse. Če naši dolžniki danes hočejo, me spode labiko izpod strehe mohili predvukov, mene in vas otroke. Tako se reči, ljuba Meta moja! Kaj potem? si vprašala. No, potem nam res ne ostane družega, nego beračka parla! Že njo po svetu siromok!"

Ko hči vičesar ne odgovori, dostavi še: "Pri tem je najhujje to, da si lebko pomagam, če imam le male svote. Zopet bi prišel denar v hišo in revččina bi se odgnala za vedenje. Revččina, ki je tako grozna, že je človek kdaj v obilnosti živel! Potrebujem samo štiri deset tisoč! A te moram imeti, če jih imam iz tal izkopati!"

Vstane in trd mu postane obraz.

"Da mi jih Sodar, ali da mi jih samo tedaj, če dokoli tebe v zakon. Sedaj veš, kako je Boljši je star mož, nego stradanje!"

To mislite Vi, ali jaz sem drugačega mnenja! Za ves svet ga nečem tega umazanega skupuba. In è pride danes Nižava na niè in mi vse žijo! Dajte me živo v grob! Samo tegu stregu človeka ne! Če mi poda roko, mi je, kakor bi èutila na svoji koži narlega kuščarja! Z vsemi močmi me ne pritrivate v ta zakon. Zategadelj govoriva rajša o pametnejših rečeh!"

"Meta," zastope star, "ponisi vendor, da nas rešiš vse. Tudi je star in umrl bo kmalu!"

Suhotno mu odgovori: "Otroje ljuhe mi ne naklada tacega bremena. Tudi roditelji ne smoži zahtevati od svojih otrok, da bi se njim in ljubom usmrtili. In zame bi bilo to buje od smrti. Da bo kmalu umrl! Te prozaïne tolazhe bi si ne hotela privoščiti. Duša moja ni njiva, kjer bi poganjale take strupene rastline. Bogu dajem hvalo, da je tako! Naj živi vso večnost. Jaz pa ga vseh ne budem. Rajha še danes zapustim Nižavo in hočeš samo z obliko, kjer je sodaj nosim na sebi!"

"Ali je zadnja tvoja beseda?"

"Zadnja! Da bi tega zaljubljenega stača separela ter mu metalo pesek v oči vse dni, ki jih hode še prečrivel v sivi starosti, za to sem predobrav. Hinavšta na ljubim in že se mi še takoj drago plača. Tudi je še drug vzrok."

"Drug vzrok?"

"Drog, in sicer najglavnnejši. Ta kaj od pričetka sem hotela govoriti o pohlebenju je bil. Njegova največja ne-

tem, ali s svojim Sodarjem in tisočaki njegovimi ste me razredili preveč. Pobabilo sem, ali sedaj je še vedno čas, da govorim!"

"No, kakšen je ta vzrok?"

"Važen, kakor sem rekla. Sami ste dejali, da sem že v letih in da se mi je èas možiti. Misliš sem že na to in sreco moje si je poiskalo ženina, ki je boljši od Sodarjev, in če jih prizenece celo armado!"

"Ti imaš ženino," vpraša oče sarhastično, "in za mojim hrbtom si si ga izbrala! Vraga, to mi napravila veselje. Končno pa vendor ni kakov nižavski hlapac, ali kakov drugi mladenči take in enake romantike, haha!"

Nekaj èasa se smeje, potem pa pravi: "Ali ssem vedeti, kdo je ta plemenita ženina, ki je po volji deviškemu sreu svojemu?"

"Smejete se lehko, ali pomagalo Vam ničesar ne bode. Vzamem ga vendor, če je še tako smešen v Vaših očeh!"

"Povej vendor, kdo je."

"Filip!"

"Kakov Filip?"

"Tekstor!"

"Filip Tekstor!"

Počasi je izgovarjal zlog za zlogom. Poizkušal je vstati. Vidno mu je, kri zapuščala lice, da je bil takoj blek kladke stena. Odpiral je usta in z nekim smrtnim strahom opazoval hčer, ki je mirno stala pred njim. Končno se mu izrue vzlik: "Ali si zblaznila!"

"Z'blaznila!" odgovori dekle in ponosno se dvigne. "Ali ste res misili, da tako po denarju hlepim, da budem vzel v zakon moža, ki ima sive lase in polno vrčo denarjev? V tem sem premalo Vaša hči, ata! Naj si obdrži oboje, denar in sive lase. Živo sem si olhrana sree in bolje, da sem srčna vuboštvo, nego nesrečna v bogastvu. To je trdnji moj skele, in če je Bog razsodil, da mi je s Filipom trpeti in stradi, budi tako! Še verujem v ljubezen in upam, da me ta verira nikdar zapusti nečet!"

Vstal je bil med njenim govorom. Sam s sabo mrmlja besede. Iz steklenice si nalije vode na robece ter si moži vrčo glavo.

"Ti ne veš, kaj delaš, kaj govorиш!"

"Dobro vem, da Vam ni všeč, kar govorim. Pomagati si ne morem! Kaj me skrbe Vaši rudokopi, Vaše trgovine in Vaše špekulacije! Da me le Filip ljudi!"

"Dekle, ti si popolnoma zblaznil! Moj Bog, ali sem bil spel! Da bi ga bil pastil v Rusijo, v Sibirijo, ali tja, kjer je večini led in sneg! Da nisem oziroma nješar!"

Obstala je pred njim.

"In kaj potem?" vpraša ostro.

"Imel sem nesrečne kupčije. In sedaj, da ti povem resnico, je zapravljeno vse. Če naši dolžniki danes hočejo, me spode labiko izpod strehe mohili predvukov, mene in vas otroke. Tako se reči, ljuba Meta moja! Kaj potem? si vprašala. No, potem nam res ne ostane družega, nego beračka parla! Že njo po svetu siromok!"

Ko hči vičesar ne odgovori, dostavi še: "Pri tem je najhujje to, da si lebko pomagam, če imam le male svote. Zopet bi prišel denar v hišo in revččina bi se odgnala za vedenje. Revččina, ki je tako grozna, že je človek kdaj v obilnosti živel! Potrebujem samo štiri deset tisoč! A te moram imeti, če jih imam iz tal izkopati!"

Vstane in trd mu postane obraz.

"Da mi jih Sodar, ali da mi jih samo tedaj, če dokoli tebe v zakon. Sedaj veš, kako je Boljši je star mož, nego stradanje!"

To mislite Vi, ali jaz sem drugačega mnenja! Za ves svet ga nečem tega umazanega skupuba. In è pride danes Nižava na niè in mi vse žijo! Dajte me živo v grob! Samo tegu stregu človeka ne! Če mi poda roko, mi je, kakor bi èutila na svoji koži narlega kuščarja! Z vsemi močmi me ne pritrivate v ta zakon. Zategadelj govoriva rajša o pametnejših rečeh!"

"Meta," zastope star, "ponisi vendor, da nas rešiš vse. Tudi je star in umrl bo kmalu!"

Suhotno mu odgovori: "Otroje ljuhe mi ne naklada tacega bremena. Tudi roditelji ne smoži zahtevati od svojih otrok, da bi se njim in ljubom usmrtili. In zame bi bilo to buje od smrti. Da bo kmalu umrl! Te prozaïne tolazhe bi si ne hotela privoščiti. Duša moja ni njiva, kjer bi poganjale take strupene rastline. Bogu dajem hvalo, da je tako! Naj živi vso večnost. Jaz pa ga vseh ne budem. Rajha še danes zapustim Nižavo in hočeš samo z obliko, kjer je sodaj nosim na sebi!"

"Ali je zadnja tvoja beseda?"

"Zadnja! Da bi tega zaljubljenega stača separela ter mu metalo pesek v oči vse dni, ki jih hode še prečrivel v sivi starosti, za to sem predobrav. Hinavšta na ljubim in že se mi še takoj drago plača. Tudi je še drug vzrok."

"Drug vzrok?"

"Drog, in sicer najglavnnejši. Ta kaj od pričetka sem hotela govoriti o pohlebenju je bil. Njegova največja ne-

Delavci na prostem

izpostavljeni mrazu in vlažnosti se ubramijo dolgotrajnemu bolehanju za reumatizmom in neuralgijo, nako rabijo

Dr. RICHTERJEV

Sidro Paio Expeller.

ko èutijo prve pojave. To zdravilo odgovarja zahtevam nemških zakonov in ima neoporekljiv rekord tekom 35 let.

 V vseh lekarnah, 25 in 50 centov, ali pa pri izdelovalen.

F. AD. RICHTER & CO.,
215 Pearl St., New York.

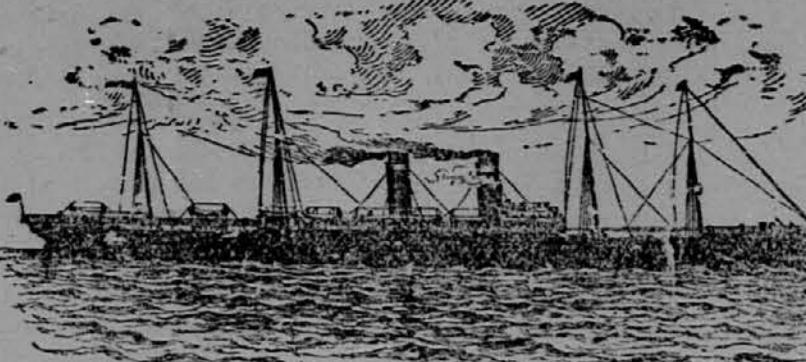
RED STAR LINE

Prekmorska parobrodna družba „Rudoča zvezda“

posreduje redno vožnje s poštnimi parniki med

New Yorkom in Antwerpenom. * * *

* * * * * Philadelphijo in Antwerpenom

Prevozni potniki s slednjimi ročnimi parnikom.

WADELAND dva vijaka 12/17 ten. KHUGLAND 12760 ton.

ZEELAND 1305 ton. FINNLAND 12750 ton.

Pri cenah za medkrovje so vpuste v se potrebščine, dobraviranje, najboljša postrežba.

Pot čez Antwerp je jedna najkrašja in najprijetnejša za potnike iz Avstrije in na Kranjsko, Štajersko, Korosko, Primorje, Hrvatsko, Dalmacijo in druge dele Avstrije.

Is NEW YORKA odpeljujejo parniki vsako soboto od 10.30 ur dopoldne od pomola štev. 14 ob vrožnji Fulton Street. — Is PHILADELPHIE, vsako drugo sredo od pomola ob vrožnji Washington Street. Gledate vprašati, ali kupovanja vojnih listkov se je obmotiti na:

CUNARD LINE

PARNIKI PLJUJEJO MED

TRSTOM, REKO IN NEW YORKOM.

PARNIKI IMajo JAKO OBSŽEN POKRIT PROSTOR NA KROVU ZA ŠETANJE POTNIKOV TRETEGA RAZRED.

odpluje iz New Yorka dne 10. aprila.

PARNIKI IMajo JAKO OBSŽEN POKRIT PROSTOR NA KROVU ZA ŠETANJE POTNIKOV TRETEGA RAZRED.

odpluje iz New Yorka dne 24. aprila.

ULTONIA odpluje iz New Yorka dne 8. maja.

The Cunard Steamship Co., Ltd.

2 Broadway, New York. 126 State St., Boston.

67 Dearborn St., Chicago.

THE FOREST CITY BREWING CO.

Jedina Češko-Slavjanska

protitrustna pivovarna družba

v Clevelandu, O.

Vari iz najboljšega ameriškega sladu in iz importiranega češkega hmelja iz Žute

pravo plzensko pivo 'Prazdroj'.

Kdor enkrat naše pivo poskusni, ne bo zahteval drugega. Radi tega, rojaki, zahtevajo od gostilničarjev edinole plzensko pivo 'Prazdroj'. Podpirajte le one, ki vas osvobojujejo od trustovega jarma.

Naša pivovarna nahaja se na Union Street, nasproti Wheatland in Homewood St.

Matej Bečko, kolektor.

Compagnie Generale Transatlantique.

[Francoska parob